

SKUTOČNÉ PRÍBEHY O BOŽEJ MOCI,
KTORÁ MENÍ ĽUDSKÉ ŽIVOTY

Ďalšie
Ďalšie

neuveriteľné
vypočutia modlitieb

ROGER J. MORNEAU

**Ďalšie
neuveriteľné
vypočutia modlitieb**

SKUTOČNÉ PRÍBEHY O BOŽEJ MOCI,
KTORÁ MENÍ ĽUDSKÉ ŽIVOTY

**Ďalšie
neuveriteľné
vypočutia modlitieb**

ROGER J. MORNEAU

Preložené z anglického originálu
MORE INCREDIBLE ANSWERS TO PRAYER
True stories of God's power to change lives

© Review and Herald® Publishing Association, 1993
Translation © Advent-Orion, 2005

ISBN 80-8071-058-9

VENOVANIE

Túto knihu venujem stovkám čitateľov, ktorí ma povzbudili, aby som sa podelil aj o ďalšie odpovede na moje modlitby, ale aj všetkým vám, ktorí ste uverili v moc príhovornej modlitby.

Poznámka

Väčšinu mien, ktoré v knihe uvádzam, som zmenil, aby som zachoval súkromie osôb, o ktorých hovorím vo svojich skúsenostiach.

ÚVOD

Od vydania knihy *Neuveriteľné vypočutia modlitieb* prešli viac než dva roky. Počas nich som dostal stovky listov a telefonátov. Niektoré z nich boli prosbami o modlitbu v núdzi, ale väčšina bola od ľudí, ktorí mi chceli povedať, ako ich Pán požehnával, keď sa prihovárali za druhých.

Boží Duch menil životy, liečil ťažké prípady a prinášal víťazstvo beznádejným. V tejto knihe prinášam niektoré z mnohých úžasných príbehov. Chcem sa s vami podeliť o to, čo som s týmito ľuďmi prežil osobne alebo sprostredkované.

SOM... ŠPECIALISTA

*Mojou špecializáciou je otváranie dverí.
Zameriavam sa najmä
na pevne zatvorené dvere.
Niektoré sú zapečatené a zatlčené doskami,
iné zamurované.
Ďalšie sú zaistené ocelovými mrežami
a prístupová cesta k nim
je zamínovaná a zabarikádovaná.*

*Všetku túto námahu vynaložili
nepriatelia spravodlivosti,
aby sa uistili, že ich zajatci
nikdy nespoznajú slobodu v Kristovi.*

*Som špecialista.
Zameriavam sa na otváranie dverí –
– som muž,
ktorý sa MODLÍ.*

R. J. Morneau

Kapitola 1

ZÁPLAVA UZDRAVUJÚCEJ MILOSTI

To, že som dnes živý, je zázrak. Moje nedávne stretnutie so smrťou sa začalo v jednu sobotnú noc, keď som sa chystal ísť okolo desiatej do postele. Na ceste do kúpeľne som spozoroval, že strácam krv. Hneď som zavolať svoju ženu Hildu. Bola zdesená, keď videla toľko krvi, ale ako zdravotná sestra zostala duchapri tomná. Otvorila skrinku a vybrala jednorazovú plienku, ktorú sme mali pripravenú pre našu malú vnučku. Potom ma rýchlo zaviezla na pohotovosť do jednej z troch nemocníc, ktoré sú v oblasti Triple Cities v južnom New Yorku.

Pretože mám choré srdce a trpím málokrvnosťou, lekár na pohotovosti mal čo robiť, aby krvácanie zastavil. Podarilo sa mu to až nadržanom. Potom som čakal na výsledky z laboratória.

Keď ma ošetrovateľ dopravil z laboratória do malej miestnosti, ukázal na vysoký stôl na kolieskach a povedal: „Prosím vás, počkajte tu. Doktor sa vám bude onedlho venovať.“ Asi o 15 minút sa ošetrovateľ vrátil a našiel ma tam stále stáť. „Och! Pán Morneau, mali by ste sedieť. Prosím, počkajte, hneď sa vrátim.“ O chvíľu doniesol malú, asi 30 centimetrov vysokú podnožku, dal mi ju vedľa nôh a rýchlo odišiel.

„To je dosť malá stolička na sedenie,“ pomyslel som si „ale stáť už nevládzem.“ Posadil som sa na ňu čo najpohodlnejšie, chrbtom som sa oprel o rám stola a nohy natiahol pred seba. Prešla ďalšia štvrt hodina.

Potom prišla sestrička s injekčnou striekačkou a dlhou ihlou. „Dobré ráno! Kde to, prosím vás, sedíte?“ povedala, len čo ma zbadala. „Pane, tú podnožku ste mali použiť na to, aby ste sa na ňu postavili a sadli si na stôl.“

Uvedomil som si, ako hlúpo som musel vyzerat' a rozosmial som sa. Sestrička mi dala injekciu a potom s úsmevom odišla. Pravdepodobne sa nedočkavo ponáhľala porozprávať kolegyňiam o svojom popletenom pacientovi.

O týždeň mi telefonoval môj urológ Dr. Wise. Prezrel si výsledky vyšetrení a poprosil ma, aby som hneď zajtra prišiel k nemu na oddelenie. Na druhý deň mi veľmi taktne oznámil, že mám rakovinu prostaty. Veľký nádor spôsobil krvácanie. Rakovina už presiahla štádium, v ktorom by sa dala liečiť chemoterapiou. Jediná zostávajúca možnosť bola operácia. Po preskúmaní stavu môjho srdca usúdil, že s Dr. Smartom, mojím kardiológom, najskôr prediskutuje riziká operácie.

Ako som spomenul v mojej predchádzajúcej knihe (*Neuveriteľné vypočutia modlitieb* – vydal Advent-Orion, pozn. red.), v decembri roku 1984 som bol veľmi blízko smrti na jednotke intenzívnej starostlivosti vo Všeobecnej nemocnici Greater Niagara. Vyšetrenia vtedy ukázali, že vírus zničil veľkú časť môjho srdca a spôsobil kardiomyopatiu – ochorenie srdcového svalu. Dr. Smart upozornil moju manželku na veľmi zlú prognózu tohto ochorenia – ostávalo mi len niekoľko mesiacov života. Dozvedel som sa to takmer po roku.

V takýchto prípadoch sa srdce zvyčajne rozpadáva, až kým nenastane smrť. V mojom prípade sa však srdcové tkanivo premenilo na tvrdú hmotu. Napriek tomu bolo už 60 percent srdca zničeného a lekári mi neustále zriedňovali krv, aby predišli zrazeninám. Bol som veru biednym kandidátom na akúkoľvek operáciu.

Okolo deviatej večer zazvonil telefón. Na moje prekvapenie to bol Dr. Smart. Povedal mi, že sa rozprával s urológom o operácii a chcel sa uistiť, či si uvedomujem, aké obrovské riziko by som, vzhľadom na stav môjho srdca, podstúpil. Bol presvedčený o tom, že operáciu neprežijem.

S manželkou sme najskôr zvažovali celú situáciu, a potom sme sa modlili, aby nám Boh pomohol rozhodnúť sa správne. Dlho som nemohol zaspať. Premýšľal som aj o možnosti, že zomriem. Keď som sa však pozrel späť na svoj život, upokojovalo ma vedomie, že Boh mal so mnou plán a vždy sa ku mne priznával.

Neustále zmiernoval bolesť, odstraňoval úzkosť, rozptyľoval strach, naplňal moje potreby a prinášal nekonečné požehnania. Keď som premýšľal o tom, čo už v mojom živote urobil, moja viera mocnela. Musel som sa napomenúť: Prečo premýšľam o smrti, keď slúžim živému Bohu, Pánovi slávy, v ktorom prebýva *duch života*? (List Rimanom 8,2)

Na myseľ mi prichádzali verše Písma:

Ako sa zmilováva otec nad synmi, tak sa Hospodin zmilováva nad tými, čo sa Ho boja. Ved' On vie, ako sme utvorení, a v pamäti má, že sme prach. (Žalm 103,13.14)

Ved' v ňom bolo stvorené všetko na nebi i na zemi, viditeľné i neviditeľné, či tróny, alebo panstvá, kniežatstvá alebo mocnosti,

všetko je stvorené prostredníctvom neho a pre neho. A on je pred všetkým a všetko trvá v ňom. (List Kolosanom 1,16.17)

Lebo v ňom telesne prebýva celá plnosť božstva. Aj vy ste dosiahli plnosti v ňom, ktorý je hlavou každého kniežatstva a mocnosti. (List Kolosanom 2,9.10)

Pocítil som zvláštnu, posilňujúcu radosť, keď som uvažoval o veršoch Evanjelia podľa Matúša:

Ježiš chodil po celej Galilei a učil v ich synagógach. Kázal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďmi. Chýr o ňom sa rozšíril po celej Sýrii. I prinášali všetkých chorých, postihnutých rôznymi neduhmi a utrpením, posadnutých, námesačníkov a ochrnutých. A on ich uzdravoval. (Evanjelium podľa Matúša 4,23.24):

Veľké povzbudenie mi priniesol aj citát z knihy Túžba vekov:

Keď sa naplnil čas, Božia sláva sa prejavila na svete hojnou záplavou liečivej milosti, ktorá nebude zmarená, ale potrvá dovtedy, kým sa plán spasenia nezavrší. (str. 22)

Tieto slová ma ubezpečili, že Božia uzdravujúca milosť je stále k dispozícii každému, kto o ňu prosí. S nádejou v srdci som sa začal modliť:

„Drahý Ježiš, Ty si moja sila a môj Vysloboditeľ. Keď vzhliadam k svätyni svätých v nebesiach, kde sa prihováraš za nás, ďakujem Ti, že si opustil nebeské dvorany a prišiel na toto územie nepriateľa. Tvoja krv, vyliata na kríži, zmyla všetky moje hriechy a neprávosti, chyby, ktorých som sa dopustil a zlo z môjho hriechom napadnutého ľudského srdca. A za všetky milosrdenstvá Tvojej lásky, za požehnania Tvojej milosti Ti z hĺbky srdca ďakujem, môj Pane.

Ako dobre vieš, moje ľudské schopnosti sú veľmi obmedzené. Smrť a ten, *ktorý mal moc nad smrťou, diabol* (List Židom 2,14), ma chcú dostať do hrobu. Ale odmietam uveriť, že už je čas, aby som zomrel.

Pred piatimi rokmi si ma v nemocnici vyslobodil zo smrti. V tom čase si ma priviedol k zvláštnej službe – prihovárať sa za ľudí prostredníctvom modlitby a ja som smel vidieť, ako si odpovedal na moje modlitby a požehnal mnohých ľudí. Neveším, že chceš, aby sa už táto moja práca skončila.

Pane, vieš, že sa nebojím zomrieť. Veľmi ma však teší modliť sa za druhých. Pripadáam si ako ten, kto otvára dvere. Ako ten, kto uteká od väzenia k väzeniu a prosí Ťa, aby si oslobodil duchovných zajatcov zviazaných putami hriechu.

Pane, nechcem Ti radiť, čo a ako máš urobiť. O 10 dní mám však ísť na operáciu. Ak je Tvojou vôľou, aby som žil, prosím, nech Tvoja veľká životodarná moc prenikne celou mojou bytosťou, aby chirurg pri operácii nenašiel nijaký rakovinový nádor.

Pane, je toľko ľudí, za ktorých sa chcem modliť. Cítim, že nemôžem strácať čas modlitbami za seba. Už viac nebudem hovoriť o svojich fyzických potrebách. Nech sa v mojom živote stane Tvoja vôľa na slávu Otca, Syna a Duchu Svätého.“

Po tejto modlitbe som pokojne zaspal.

V deň operácie ma ošetrovateľ odviezol na operačnú sálu vybavenú tým najmodernejším chirurgickým zariadením. Všetko žiarilo čistotou.

O päť hodín neskôr som sa prebudil vo svojej izbe a cítil som sa dobre. O niečo neskôr sa Dr. Wise prišiel pozrieť, ako sa

mi darí. Informoval ma, že nenašiel ani stopu po nádore. Bol prekvapený, keď som mu povedal, že necítim bolesť. Pacient na vedľajšej posteli podstúpil rovnakú operáciu a často žiadal o injekcie na zmiernenie bolesti.

Vzorky odobratého tkaniva poslali do dvoch rozličných laboratórií na preskúmanie, či sa v ňom nenachádzajú rakovinové bunky. O štyri dni neskôr som odišiel z nemocnice, pretože môj zdravotný stav bol dobrý. Chválil som Boha za tento zázrak. Prešli ďalšie tri dni a ja som navštívil Dr. Wisea, aby som sa opýtal na výsledky testov. Keď som vstúpil, usmieval sa. Bol nadšený. „Nenašli sa nijaké stopy po rakovine,“ povedal. Potom mi vysvetlil, aké neuveriteľné šťastie som mal, pretože predchádzajúce výsledky boli skutočne zlé.

Poďakoval som mu a pripomenul, že po prvých vyšetreniach som sa chcel dozvedieť, či je môj stav vážny, najmä preto, aby som vedel, ako sa mám modliť. „Teraz vám zo srdca ďakujem, že ste boli ku mne čestný a najviac zo všetkého ďakujem Bohu, že urobil to, čo nebolo v ľudských silách.“

ŠOKUJÚCA SPRÁVA

Asi o šesť mesiacov som mal telefonát z Kalifornie. Bol to Cyril Groos, muž, ktorý mi dal v roku 1946 za necelý týždeň 28 biblických hodín a ktorý ma priviedol od uctievania démonov ku Kristovi. Po niekoľkých minútach rozhovoru spomenul, že má zlú správu.

„Môže ťa to šokovať,“ povedal, „ale podľa môjho doktora budem žiť už len šesť mesiacov. Biopsia ukázala, že mám rakovinu prostaty v pokročilom štádiu. Rozšírila sa už do okolitých orgánov aj do lymfatických uzlín. Doktor hovorí, že bude musieť

urobiť rozsiahlu operáciu a potom ma čaká ožarovanie. Možno bude treba odstrániť aj semenníky.“

Hoci správa bola veľmi zlá, nedovolil som, aby ma zmalomyseľnela. Veď len pred niekoľkými mesiacmi som prešiel podobnou situáciou. Boh ma cez ňu previedol a veril som, že urobí to isté aj pre môjho blízkeho priateľa.

Povzbudil som ho vlastnou skúsenosťou. Navrhol som mu, aby sa pokúsil odložiť operáciu o tri týždne, a aby za ten čas zapojil do modlitieb ľudí, o ktorých vedel, že majú silnú vieru. „Pravdaže, aj my s Hildou sa budeme modliť,“ dodal som.

Cyriľovi sa môj návrh páčil. Lekári mu vyšli v ústrety a operáciu odložili. Po troch týždňoch špecialista znovu urobil testy, ktoré ukázali zlepšenie stavu. Povedal Cyriľovi, aby sa vrátil o ďalšie tri týždne. Na doktorovo prekvapenie ďalšie výsledky ukázali, že niekoľko menších nádorov zmizlo a rakovina bola na ústupe.

Každé tri mesiace chodil Cyril k špecialistovi na kontrolné vyšetrenia. V októbri mu navrhol vyoperovanie zväčšenej prostaty, aby sa mohli obnoviť urologické funkcie. Operácia bola úspešná a laboratórne testy ukázali len malý rakovinový nález vo vnútri orgánu.

Neskoršie vyšetrenia potvrdili, že je opäť zdravý a môže sa vrátiť do zamestnania.

VOLANIE O POMOC

Jeden z mojich bratov, Edmond, žije v Ottawe. Hneď ako vyšli *Neuveriteľné vypočutia modlitieb*, kúpil si viac než päťdesiat výtlačkov a rozposlal ich príbuzným a priateľom. Jeden výtlačok

sa dostal aj k jeho bývalej manželke, ktorá žila v Niagara Falls v Ontáriu.

Príbehy o tom, ako Boh odpovedá na modlitby, ju oslovili, a tak zatelefonovala môjmu bratovi Edmondovi a poprosila ho, aby sa so mnou spojil. Chcela, aby som sa modlil za zmiernenie jej ťažkostí, spôsobených ochorením kostí.

Týmto bolestivým ochorením trpela niekoľko rokov. Deformácia kostí sa objavila na nohe medzi členkom a pätou a vytvorila hrču, ktorá sa natoľko zväčšila, že si už nemohla nič obuť. Navyše, musela používať barly, pretože pri akejkoľvek záťaži ju noha neznesiteľne bolela.

Keď sa bolesť stala neznesiteľnou a nepomáhali ani tie najsilnejšie lieky, doktori začali uvažovať o amputácii. Zakrátko nato, ako som sa za ňu začal modliť, sa bolesť výrazne zmiernila a o niekoľko dní celkom ustúpila. Hrča sa postupne zmenšovala, až si mohla znovu obuť topánky.

Začala opäť chodiť na nákupy a robiť mnoho vecí, ktoré predtým museli pre ňu robiť druhí. Bola nesmierne vďačná. Mala veľkú radosť, že mohla navštevovať svoje deti, ktoré žili v Ontáriu.

Keď sa znovu vraciam k skúsenostiam, keď ma Boh použil ako príhovorcu za druhých, srdce mi spieva spolu so žalmistom:

Ďakujte Hospodinovi, vzývajte Jeho meno!

Hlásajte Jeho skutky medzi národmi!

Spievajte a hrajte Mu!

Rozprávajte o všetkých Jeho divných skutkoch!

Chváľte sa Jeho svätým menom!

Nech sa raduje srdce tých, čo Hospodina hľadajú!

*Dopytujte sa na Hospodina
a na Jeho silu,
hľadajte ustavične Jeho tvár!
Spomínajte na Jeho divné skutky,
ktoré robil, na znamenie
a súdy Jeho úst.*

(Žalm 105,1-5)

Kapitola 2

NAJVÄČŠIA RADOSŤ

Od vydania *Neuveriteľných vypočutí modlitieb* mi napísali či zatelefonovali stovky ľudí, aby sa so mnou podelili o to, ako Boží Duch požehnal ich životy, keď čítali o moci príhovornej modlitby a začali ju uvádzať do života.

Môj modlitebný zoznam sa rozšíril o 700 mien. Pripájal som svoje modlitby k ich prosbám pred Bohom. Boh nás nesmierne požehnal – Duch Svätý dal ľuďom víťazstvo nad sebou, nad hriechom, nad pokušením a nad silou padlých anjelov.

Tých, ktorí sa modlili, najviac prekvapilo pôsobenie Ducha Svätého na srdcia ľudí, ktorých predtým duchovné veci vôbec nezaujímali – a náhle prežili obrovskú zmenu. A keď jedného dňa sedeli títo muži a ženy s nimi v zbore na bohoslužbách, divili sa nad Božou zachraňujúcou mocou. Boh použil ich modlitby na to, by urobil zázrak. Chcú o tom vydávať svedectvo, preto mi píšu dlhé listy plné radosti, ktorú prežívajú.

Dovoľte, aby som sa s vami podelil o niekoľko úryvkov z listov od ženy, ktorú nazveme Mária Brownová:

„Drahý brat Morneau,

aká je to radosť slúžiť nášmu Pánovi v modlitebnej službe. Som pokrstená už 15 rokov. Ako sa to udialo, je iný neuveriteľný príbeh. Počas uplynulých dvoch rokov som uverila v moc príhovornej modlitby. V tom čase som sa snažila aj o blízky vzťah s Ježišom a hľadala som spôsoby, ako mu plnšie slúžiť každý deň. On bol so mnou a úžasne ma viedol! A Vaša kniha bola súčasťou tohto zvláštneho vedenia.

Prijala som niektoré z Vašich osvedčených rád. Páči sa mi najmä to, že máme prosiť Boha, aby obklopil tých, za ktorých sa modlíme, atmosférou svetla a pokoja. Dovoľte mi stručne sa s Vami podeliť o jednu modlitebnú skúsenosť.

Moja 38-ročná sestra Jozefína mala mimomanželský vzťah, preto od nej odišiel jej manžel. Prechádzala ‚peklom‘ (to sú jej slová) viac než dva mesiace po tom, čo sa Russell odsťahoval. Hoci si to nevedomovala, vedel o jej vzťahu viac než rok. Naliehala na svojho milenca, aby si vybral medzi ňou a svojou ženou.

Dovtedy ničím nenaznačila, že by v niečom potrebovala Boha alebo náboženstvo. Ale keď prišla kríza, obrátila sa na mňa a poprosila ma, aby som sa za ňu modlila. Úpenlivo som sa modlila, aby jej milenec zostal so svojou ženou. O dva mesiace neskôr jej citlivo povedal, že by svoju ženu nikdy neopustil, a vzťah ukončil.

O niečo neskôr som sa dozvedela, že Jozefína a Russell sa modlili, aby dostali šancu začať znova.

Je ohromujúce, že ma Boh použil na takú zvláštnu vec! Mojou túžbou a modlitbou je stať sa múdрым príhovorcom a nechať sa stále viac používať svojim Majstrom, ktorý mi zveril túto vzácnu zodpovednosť. Pozorovať, ako Boh odpovedá na modlitby, je také

vzrušujúce! Moja viera pevnie. Nadchol ma aj modlitebný plán, o ktorom hovoríte vo svojej knihe. Prijala som ho ako službu. Aká nádherná myšlienka plná požehnaní!

Pán bol ku mne milostivý. Mám niekoľko veľmi dobrých priateľov, ktorí by potrebovali aj Vaše modlitby, preto som sa rozhodla poslať všetky ich mená naraz. Dám Vám vedieť, ako Boh viedol každého jedného z nich.

Dnes posielam jeden výtlačok Vašej knihy svojim rodičom. Pán mi dáva nádherné príležitosti hovoriť im o ňom. Iba nedávno začali chodiť do kostola a ako to vyjadrila mama, chcú hľadať spoločnosť, kde sa budú najlepšie cítiť. Skutočne hľadajú a ja sa za nich modlím každý deň. Celým srdcom verím, že náš Pán ich vovedie „do ovčince“. Je to iba otázka času. Bude to tá najúžasnejšia chvíľa – a ja ju očakávam s veľkou radosťou.

Sľubujem, že sa budem za Vás a Vašich blízkych modliť každý deň, kým sa nevráti náš drahý Pán, aby nás vzal domov. Aký to bude požehnaný a úžasný deň!

Prajem Vám príjemný, šťastný deň.“

O tri mesiace som od nej dostal ďalší list.

„Drahý brat a sestra Morneauovci,

ďakujem vám za vzácny list. Znovu mám niekoľko nádherných odpovedí na modlitby, o ktoré sa chcem s vami podeliť. Ak si spomínate, naposledy som vás prosila, aby ste sa modlili za moju sestru, ktorej sa rozpadlo manželstvo. Znovu sú spolu. Jej manžel sa vrátil na Vianoce domov a spoločne sa snažia, aby sa ich vzťah udržal. Bohu patrí chvála!

Ďalšou odpoveďou na modlitbu bol zázrak, ktorý sa odohral v živote môjho nevlastného otca. Nepamätám sa, či som vám

spomenula, že sa ma pýtal na zmenu svätenia soboty na nedeľu. Využila som príležitosť a povedala som mu o tom. Pod vedením Ducha Svätého uveril, že sobota je pravým dňom odpočinku.

V meste, kde žijú, prebiehali evanjelizačné prednášky. Poslala som im pozvánku a minulú nedeľu večer moja mama aj Harry prišli na stretnutie. Cítili sa tam veľmi dobre. Dokonca aj mama, ktorá málokedy povie niečo o duchovných veciach, spomenula, aké to bolo pekné stretnutie.

Môj drahý otec celý žiaril. Odkedy svätí sobotu, všimla som si na ňom veľkú zmenu. Ešte pred tromi mesiacmi by mi ani nenapadlo, že budem sedieť vedľa svojich rodičov v zbore Cirkvi adventistov. Aké je to úžasné! Keď vidím prácu Ducha Svätého v ich životoch, napĺňa ma to veľkou nádejou.“

Obidva listy boli v skutočnosti oveľa dlhšie, písalo sa v nich o ďalších ľuďoch, ktorých Duch Svätý požehnal. Keď čítam alebo počujem o takýchto skúsenostiach, vždy si spomeniem na citát z knihy Túžba vekov:

Ak Boží Duch ovládne srdce, mení sa celý život. Človek sa zbavuje hriechnych myšlienok i zlých skutkov; namiesto zloby, závidí a hádok prichádza láska, pokora a pokoj. Smútok sa mení na radosť a v tvári sa zrkadlí nebeské svetlo. (Túžba vekov, str. 110)

Každý deň rastie moje nadšenie z toho, že veľmi veľa členov cirkvi sa prihovára u Boha za to, aby zásluhy Kristovej obete spočinuli na tých, ktorí to potrebujú.

Jeden človek mi napísal: „Urobilo na mňa veľký dojem, aký dôraz a hodnotu prikladáte preliatej Kristovej krvi, ktorá sa pripočítava tým, za ktorých sa modlíme. Teraz si každý deň urobím čas, aby som sa porozprával s naším nebeským Otcom a poďakoval mu za silu záchrany, ktorá sa skrýva v zásluhách Kristovej krvi a za

prácu Ducha Svätého, ktorý do životov ľudí prináša spasenie. A čo je najúžasnejšie, na vlastné oči vidím odpovede na moje modlitby.“

Verím, že sa stávame svedkami naplnenia slov z Izaiáša o dokončení Božej práce na zemi: *Povstaň a zaskvej sa, pretože prichádza tvoje svetlo a sláva Hospodinova vychádza nad tebou. Lebo, hľa, tma kryje zem a temnota národy, ale nad tebou vychádza Hospodin a Jeho sláva sa zjavuje nad tebou. Národy prídu k tvojmu svetlu a králi k jasu, ktorý žiari nad tebou.* (Izaiáš 60,1-3)

Keď čítam listy od ľudí, ktorí dostávajú odpovede na svoje modlitby, všimam si, ako zároveň poznávajú, že je to Duch Svätý, čo *robí účinným dielo, ktoré vykonal Vykupiteľ sveta.* (Túžba vekov, str. 471) Jasnejšie chápam, že iba Duch Svätý udržuje ľudské srdce čisté.

Pred mnohými rokmi, keď som hľadal bližší vzťah s Ježišom a lepšie pochopenie plánu spasenia, narazil som na dôležitý citát z 8. zväzku *Svedectiev pre cirkev* od sestry Whiteovej:

Kristus predpovedal, že božský vplyv Ducha Svätého bude s jeho nasledovníkmi až do konca. Toto zaslúbenie však ľudia nedoceňujú, a preto sa jeho naplnenie nemôže prejavíť v plnej miere. O zaslúbení Ducha ľudia málo premýšľajú. Môže to mať len jeden výsledok – duchovnú vyprahnutosť a zaslepenosť, duchovný úpadok a napokon smrť. Božia moc, ktorú potrebujeme pre rast a rozvoj cirkvi, a ktorá so sebou prináša všetky ostatné požehnania, nám chýba – hoci ju Boh ponúka v nekonečnej hojnosti. Príčinou je, že pozornosť venujeme vedľajším, nedôležitým veciam. (str. 21)

Niekoľko dní sa mi v mysli vynárali najdôležitejšie myšlienky tohto citátu. Priviedli ma na kolená a obrátili moje srdce k Bohu s prosbou o zvláštnu pomoc. Keď som znovu čítal posledné vety,

hlboko som pociťoval, že som svojho Spasiteľa sklamal. Dovolil som, aby nepodstatné veci potlačili moc a prejavy Ducha Svätého v mojom živote. Cítil som sa takmer ako zradca. Vtedy som sa rozhodol, že musím definitívne skoncovať s ľahostajnosťou.

Denne som sa modlil, aby ma Boh menil – chcel som byť podobný Ježišovi, ktorý *mal svojimi modlitbami, zmýšľaním a životom na zreteli iných*. (Kristove podobenstvá, str. 103)

Modlil som sa, aby som nachádzal väčšiu radosť z prosieb o to, aby Duch Svätý požehnal ľudí, ktorých mená som si zapísal do modlitebného zoznamu. Netrvalo dlho a videl som, ako Duch Svätý koná. Oveľa častejšie som myslel na tých, ktorí potrebovali Božie požehnanie vo svojich životoch.

Objavil som radosť z modlitby pri riadení auta, pri ceste na obchodné rozhovory, pri čakaní na ľudí, ktorí si so mnou dohodli schôdzku. Výsledok ma povzbudil. Nachádzal som stále nové príležitosti modlitieb za ľudí z môjho okolia. Modlil som sa napríklad za mojich obchodných klientov, o ktorých som vedel, že zápasia s problémami. Keď som ich neskôr navštívil, spontánne mi rozprávali o tom, ako ich Boh požehnal.

Boh neustále požehnáva ľudí. Chcem vám vyrozprávať skúsenosť, ktorá sa stala, kým som písal túto kapitolu. Bol piatok večer, vlastne už pol jedenástej. So začiatkom soboty vstúpil do nášho domova zvláštny pokoj a ticho. Hilda sa sústredila na dobrú knihu a ja som premýšľal o telefonáte, ktorý som práve ukončil.

Volala mi mladá žena, nazvime ju Mária, a poprosila ma o modlitby za jej priateľku, ktorá iba pred chvíľou opustila svojho muža kvôli inému. V slzách mi rozprávala, ako sa táto jej priateľka, nazvime ju Betty, nie tak dávno modlila za ňu, keď

mala manželské problémy. V skutočnosti sa vtedy Betty spojila so mnou a prosila, aby som sa modlil za Máriu. Teraz bola na rade Mária, aby našla niekoho, kto by sa k Bohu prihovril za Bettinu záchranu.

Hoci som hneď podľa mena zistil, o koho ide, nechal som Máriu, aby mi všetko vyrozprávala sama. Hovorila o problémoch, ktorými prešla: „Jim a ja sme boli svoji len vyše dvoch rokov a boli sme veľmi zamilovaní,“ povedala. „On si robil postgraduálne štúdium. Náš príjem bol dosť obmedzený, a tak sme boli šťastní, keď som dostala lepšie platenú prácu. Považovali sme to za odpoveď na naše modlitby.“

Na chvíľu sa odmlčala a potom sa spýtala: „Pán Morneau, myslíte si, že je možné, aby sa žena zamilovala do iného muža, hoci stále hlboko miluje svojho manžela?“

Namiesto toho, aby sme skĺzli do rozhovoru o pravej láske a sile vášne, jednoducho som odpovedal, že v týchto dňoch a časoch sa deje mnoho čudných vecí. „Neviem, prečo vám rozprávam o sebe,“ pokračovala Mária, „Asi len preto, lebo verím, že Duch Svätý chce, aby ste vedeli, ako odpovedal na vaše modlitby za mňa...“

„Keď som v mojom novom zamestnaní – vo veľkom obchodnom dome – pracovala niekoľko mesiacov, začala som si všímať jedného z manažérov. Jeho láskavosť a schopnosť skladať žene komplimenty zaujali moju pozornosť. Oblúbila som si ho.“

Nemohla som sa už zbaviť myšlienok na neho. Dokonca ani vtedy, keď som bola s mojím manželom. Hoci som si uvedomovala, že nie je správne, aby neustále zaberol moju myseľ, nemohla som si pomôcť. Jeho moc nado mnou bola taká veľká, že raz som sa Betty priznala, čo a so mnou deje: keby ma ten-

to muž požiadal, aby som bola jeho milenkou, nebola by som schopná odolať.

Vedela som, že to raz príde, ak nepodniknem niečo radikálne. Niekoľko dní predtým som sa pristihla, ako čakám na to, že ma objíme, keď budeme v sklade sami.

Raz, keď sme sa rozprávali, a on mi položil ruku na plece, prenikli mojím telom silné a veľmi príjemné pocity. Postupne som sa na neho úplne naviazala. Ale vďaka Bohu, vy, pán Morneau a Betty ste sa vtedy za mňa intenzívne modlili. Keď napokon prišiel, ten deň a on ma pozval do svojho bytu, aby som si prezrela známky, ktoré boli jeho pýchou a radosťou, na moje prekvapenie som bez rozmýšľania odpovedala: „Oh, to nejde, iba ak by so mnou šiel aj môj manžel.“

Keď som si uvedomila, čo by sa stalo, keby sme boli v jeho byte sami, zhrozila som sa. Na myseľ mi prišiel verš, ktorý som sa naučila ako dieťa. Boli to Jozefove slová, ktoré vyslovil, keď čelil pokušeniu: *Ako by som mohol urobiť takúto nepravosť a hriech proti Bohu?*

Zrazu som sa zľakla toho, po čom som dovedty tak veľmi túžila.

Nepreháňam, pán Morneau, keď hovorím, že v tých niekoľkých chvíľach som znovu nadobudla zmysel pre to, čo je správne a čo nie. Okovy vášne zo mňa spadli a verím, že z Božej milosti sa im už vyhnem.“

Pripomenul som Márii, že mnohí sa za ňu u Boha stále prihovárajú. Duch Svätý sa prejavil mocným spôsobom v čase, keď to veľmi potrebovala. Chvíľu nehovorila nič, ale počul som vzlyky. Keď sa upokojila, poďakovala mi za záujem a moje modlitby.

Ale pravý dôvod jej telefonátu bol iný. Robila si starosti o Betty. Nechápala, ako sa mohlo stať, že žena, ktorá sa za ňu úprimne modlila v čase, keď sa jej rozpadalo manželstvo, sa teraz nastahovala k inému mužovi.

„Ako môže človek ako Betty, tá, ktorú som vždy považovala za pevnú kresťanku, upadnúť do hriechu natoľko, že nepočúva ani hlas zdravého rozumu? Jej pohľad na život sa natoľko zmenil, že sa zdá, akoby ju už duchovné veci vôbec nezaujímal...“

Bojím sa, keď na to myslím, a kladiem si otázku, či mám nejakú šancu ja, keď to nezvládla Betty, človek takých pevných zásad!?“

„Nie ste jediná, kto mi položil takúto otázku,“ odpovedal som. „O pomoc v manželských problémoch ma prosilo už veľa ľudí. Často hovoria o tom, akí sú šokovaní, keď vidia niekoho, koho pokladali za oporu zboru, ako odhadzuje svoje zásady a porušuje manželský sľub.“

Jej hlas znel naliehavo, keď sa ma pýtala, čo sa to deje s cirkvou. Povedal som jej, že som o tom veľa premýšľal. „Som presvedčený, že títo ľudia sa nenaučili, ako *byť zachovaný Božou mocou prostredníctvom viery na spasenie (Božia moc vás chráni, aby ste došli do cieľa* – preklad NPK – 1. list Petrov 1,5)

Smilstvo a rozpady manželstiev, ktoré sú rozšírené aj medzi členmi cirkvi, sú len dôsledkom toho, že postupne prestávajú byť denne závislí od Boha, a preto ich ovládajú prirodzené sklony padlého ľudského srdca...“

„Kniha Patriarchovia a proroci,“ pokračoval som, „opisuje tri hlavné faktory, ktoré spôsobili, že starovekí Izraelci opustili Boha: Izraelci zhrešili práve v čase, keď ich nikto neohrozoval a keď žili v pohodlí. *Zabúdali na Hospodina, zanedbávali modlitbu*

a začali sa spoliehať na seba. (Patriarchovia a proroci, str. 342) Ellen Whiteová nás ďalej na stranách 342 až 343 varuje, že to, čo spôsobilo odpadnutie Božieho ľudu pri rieke Jordán, bude bežné aj pred Kristovým druhým príchodom.“

„Porušenie niečoho takého posvätného ako je manželský sľub,“ pokračoval som, „nedáva zmysel, kým nevezmeme do úvahy, že ľudské *srdce je klamlivé nado všetko a zradné.* (Jeremiáš 17,9) V skutočnosti je srdce človeka také zradné, že aj Šalamún, najmúdrejší z ľudí, človek, ktorého Boh trikrát povolal, padol, keď zabudol na Hospodina. Veľmi rýchlo objavil príťažlivosť nemanželskej lásky.“

Biblia hovorí, že srdce mu k iným bohom zvedli jeho ženy:

...Vtedy postavil Šalamún výšinu Kamóšovi, ohavnému božstvu Moábčanov na vrchu, ktorý je východne od Jeruzalema, aj Molochovi, ohavnému božstvu Amončanov... Podobne robil všetkým svojim cudzineckým ženám, ktoré pálili tymian a prinášali obety svojim bohom. (1. Kniha kráľov 11,4-8)

Mária chcela vedieť viac o tom, čo znamená *byť zachovaný Božou mocou skrze vieru na spasenie.* Sľúbil som, že jej napíšem list o sile hriechu a oddelení od Boha a tiež o tom, akí sme bezmocní proti týmto silám, ak sa za nás neprihovára Boží Duch.

V nasledujúcich kapitolách vám predstavím niekoľko dôležitých faktov, ktoré potrebujeme poznať, aby sme si zachovali živý vzťah s Bohom. Chcem sa s vami podeliť aj o to, ako naše modlitby za druhých umožnia Bohu, aby poslal Ducha Svätého v plnšej miere a vybojoval za našich milých zápasy s hriechom a zlom.

Kapitola 3

RODIČIA A POCIT VINY

Z veľkého množstva listov a prosieb o modlitby, ktoré dostávam, sa ma zvlášť hlboko dotýkajú listy od veriacich rodičov, ktorých deti odmietli vieru aj cirkev. Môžem bez zveličovania povedať, že siedmi z desiatich z týchto rodičov cítia, že nesú podiel viny za to, čo sa stalo. Takmer každý píše: *„Ako rodičia stále premýšľame nad tým, kde sme urobili pri výchove našich detí chybu. Kde sme zlyhali?“*

Niektorí sú sklamaním takí zničení, že prestanú udržiavať kontakt s ostatnými členmi zboru z obavy, že budú musieť vysvetľovať, ako je to s ich deťmi. Keď sa mi jedna matka takto poťažovala, poprosila ma, aby som sa modlil najmä za jej manžela. Spôsob života ich detí ho natoľko zničil, že prestal navštevovať zbor. Nedokázal sa pozrieť do očí svojim spoluveriacim. Upadol do depresii. Obávala sa, že spácha samovraždu. „Chcel by som byť mŕtvy,“ povedal jej mnohokrát. „Potom by som už nemusel žiť takýto biedny život.“

Keď píšem veriacim rodičom, ktorí prežívajú podobné situácie, zdôrazňujem, že nemajú brať na seba vinu aj za to, čo robia ich deti. Ani jeden rodič nie je dokonalý. Ešte dôležitejšie je mať na

pamäti, že mladí ľudia robia vlastné slobodné rozhodnutia. Je to diabol, ktorý sa pokúša naložiť na týchto rodičov vinu za to, čo niekto iný – v tomto prípade ich deti – robia alebo nerobia. Prečo vinu nepripísať tomu, kto za ňu skutočne môže – padlé a hriešne srdce človeka? Každý jednotlivec sa rozhoduje sám, či podľahne svojím zlým sklonom alebo nástrahám diabla a jeho anjelov.

Satan sa nás snaží prinútiť, aby sme vzali na seba všetku vinu a mučili nás pocity zlyhania. Keď som pred mnohými rokmi uctieval démonov, ich kňaz tvrdil, že démonskí duchovia majú veľkú radosť napríklad vtedy, keď môžu človeku po smrti jeho partnera pripomenúť každé neláskavé slovo, ktoré on alebo ona povedali svojmu milovanému partnerovi či partnerke.

Padlí anjeli útočia na trpiacich ľudí prehlbovaním pocitov viny a sebaľútosti, aby ich odradili a zničili ich radosť zo života. „Tento druh duchovného útlaku prináša satanovi zvlášť veľkú radosť,“ povedal mi tento uctievač duchov. Verím, že musíme brať vážne, čo povedal. Zodpovedá to slovám Písma o satanovej túžbe zničiť nás, o tom, že **obchádza ako revúci lev a pozerá, koho by zožral**. (1. list Petrov 5,8) Keď nedosiahne, aby sme konali zlo, a tak odmietli Boha, vynasnaží sa ochromiť nás falošnou vinou.

Sebaobviňujúci rodičia potrebujú počuť Ježišovo pozvanie: **Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie**. (Evanjelium podľa Matúša 11,28)

Náš Pán nám ponúka dar vytrvalosti. Je to tá zvláštna vlastnosť, s ktorou prekonáme aj ťažké obdobia, v ktorých sa životy našich blízkych rozpadajú.

Ako som už povedal, dostal som množstvo listov od rodičov, ktorí boli veľmi sklamaní zo svojich detí. Keď však uverili, že

Duch Svätý môže aj v ich rodinách vykonať mocné zázraky spasenia, veci sa začali meniť. Písali mi opäť a ich listy svedčili o tom, ako Boh požehnal ich rodiny, ako moc Ducha mení životy a rieši aj beznádejné situácie. Tieto listy hovoria o víťazstvách v situáciách, ktoré sa zdali byť bezvýhodiskové.

„Milý brat, píšem Ti s ťažkým srdcom,“ začínal sa jeden list. „Viem, že Boh nie je neobjektívny, aj keď sa mi zdá, že na modlitby niektorých ľudí odpovedá viac než na modlitby iných. Cítim, že moje modlitby nie sú efektívne, pretože nevidím odpovede, po ktorých túžim...“

Nemodlíme sa za peniaze, domy alebo pozemské bohatstvo. Modlíme sa za naše deti. Máme syna a dcéru. Máme s nimi takéto problémy:

Naša dcéra Darlene klame a je veľmi manipulatívna. Je aj agresívna, ignoruje naše pravidlá a neváži si Boha.

Náš syn Charles nemá nijakú motiváciu do života. Predmety v škole ho nezaujímajú, ľahko upadá do depresii a pri najmenšom probléme sa vzdá. Stáva sa extrémne nekomunikatívnym. Charles navštevoval jednu z našich adventistických stredných škôl, ale nedarilo sa mu. V našej rodine je neustály nepokoj...

Brat Morneau, možno sa Ti tieto problémy nezdajú životne dôležité, ale my sa obávame, že ak náš syn a dcéra pôjdu ďalej takýmto smerom, diabol ich onedlho bude mať tam, kde chce. Nechcem tvrdiť, že sme dokonalí rodičia, ale snažili sme sa dať im dobrý príklad pobožnosti aj pravidelnou účasťou na bohoslužbách. Musím povedať, že Boh bol k nám vždy dobrý. Ale keď vidím, ako je to s našimi deťmi, mám pocit, že toto bremeno neunesieme...

Brat Morneau, už pod tým tlakom nevládzeme dýchať. Zúfalo potrebujeme pomoc. Potrebujeme naše deti i nás predkladať Bohu. Prosím, zapíš si nás na svoj modlitebný zoznam!“

V podobnom liste pisateľka citovala slová svojho manžela:

„Cítim, že ak mi naše bezbožné deti spôsobia ešte ďalší stres, zabijem sa.“

Z takýchto zúfalých slov ma rozbolí srdce a slzy sa mi tlačia do očí. Hneď ako prednesiem jednotlivý prípad Pánovi, snažím sa odpovedať rodičom spôsobom, ktorý do ich životov prinesie lúč nádeje. Chcem, aby videli, že prostredníctvom dokonalého plánu vykúpenia, ktorý pripravil náš nebeský Otec, môže Duch Svätý nádherne zmeniť aj tú najhoršiu situáciu. Duch Svätý oslávi Krista a zjaví, aký je to verný a mocný Spasiteľ.

Ludia majú radosť, keď si niekto nájde čas odpovedať na ich bolesti. Matka Darlene a Charlesa mi odpísala:

„Keď som si prečítala váš list, mala som obrovskú radosť – dokonca o to väčšiu, že bol neočakávaný...“

Mnohí dúfajú, že sa budú môcť s niekým podeliť o svoje trápenia. Ak už nič iné, aspoň bude niekto ochotný počúvať o ich žiali a bolesti a chvíľu nieť s nimi to ťažké bremeno.

Asi o dva mesiace mi táto žena opäť poslala list, v ktorom písala o neuveriteľných zmenách, ktoré sa s jej deťmi odohrali. List bol plný vďaky za Božie požehnanie.

„Dcéra sa z agresívnej a vzdorovitej mladej ženy mení na zdvorilého, citlivého človeka. Opäť navštevuje zbor a zaujíma sa o duchovné veci. Dokonca sa nám zdôverila, že sa modlí, aby ju Pán zmenil...“

Syn sa začal inak pozeráť na svoj život. Štúdium prestal brať na ľahkú váhu. V škole sa cíti dobre a problémy sa snaží riešiť. Už nefajčí a chce sa zbaviť aj iných zlých návykov...“

Ich matka je v práci pre medzinárodnú firmu natoľko vyťažená, že mi nemohla napísať o všetkých zmenách v živote ich rodiny. Preto si vypýtala moje telefónne číslo a odvtedy mi pravidelne telefonuje, aby ma informovala, čo nové sa u nich deje. Už nie je beznádejná a rozčarovaná, naopak, prežíva radosť z toho, čo Duch Svätý robí v životoch ľudí, za ktorých sa s manželom modlia. Vidia, že je to on, kto dáva bezmocným ľudským bytostiam silu žiť úspešný, víťazný kresťanský život.

TVÁROU V TVÁR REALITE

Moc zla a nevier a sa v priebehu stáročí rozrástli do takých rozmerov a intenzity, že zatemňujú zdravý rozum, rodičovskú autoritu a ničia kresťanské domovy. Ja však odmietam prijať rozšírený názor, že nemôžeme urobiť nič – okrem toho, že poprosíme Pána, aby ochraňoval našich milých, ktorí robia nesprávne veci. Môžeme sa predsa odvolávať na zásluhy Kristovej krvi, ktorá bola preliata na Golgote.

Ak chápeme, aká veľká je Božia moc, pripravená na záchranu tých, ktorí odišli od Boha, môžeme očakávať mocné zázraky vyslobodenia ľudí, za ktorých sa modlíme.

Predtým, než preskúame, ako môže moc Ducha Svätého meniť životy, musíme uvažovať nad problémom hriechu v našich životoch. Každého z nás sa snažia ovládnuť tri mocné prejavy zla, voči ktorým by sme boli celkom bezmocní, ak by sme nepoznali Božiu moc.

Sú to:

1. MOC HRIECHU
2. MOC SMRTI
3. MOC ODDELENIA OD BOHA

Ježiš naznačil, čo môže v našich životoch spôsobiť **moc hriechu**:

Zvnútra, totiž z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, chamtivosť, podlosť, podvody, neviazanosť, závistlivé pohľady, rúhania, pýcha, pochabosť. Všetko toto zlo vychádza zvnútra a poškvrňuje človeka. (Evanjelium podľa Marka 7,21-23)

Niet sa čo diviť, že Biblia hovorí, že ľudské srdce *je klamlivé nado všetko a zradné.* (Jeremiáš 17,9)

Dostal som mnoho listov od kresťanov trápených nečistými myšlienkami, ktoré útočia na ich mysle. Zistili, že ustavične zápasia o presmerovanie svojich myšlienok na dobré veci.

„Som rozčarovaný z toho, že len čo sa ráno zobudím, zistím, že premýšľam o nemorálnostiach, ktoré som robil predtým, než som sa stal kresťanom,“ napísal jeden muž. *„Z celej sily som sa snažil premýšľať o dobrých veciach, ale netrvalo dlho a moje skazené predstavy sa znova vrátili. Je smutné, že niekedy sa pristihnem, ako o týchto veciach premýšľam s nenásytnou túžbou...“*

„Často sa pýtam, či nebojujem vopred prehratý boj...“

„Je niečo, čo by mi pomohlo? Alebo si myslíte, že som beznádejný prípad?“

„Keď si čítam Žalm 24, verše 3 a 4: Kto smie vstúpiť na vrch Pánov, kto smie stáť na jeho mieste posvätenom? Ten, čo má ruky nevinné a srdce čisté..., cítim, že mi večný život nepatrí, pretože nemám čisté srdce, ako sa hovorí v žalme...“

V odpovedi som napísal, že nič iné – len Kristova Božia moc, ktorú bude denne prijímať prostredníctvom Svätého Ducha, mu prinesie víťazstvo. Potom som mu povedal o mojej overenej prosbe, ktorá desaťročia zabráňovala hriechu, aby ma oddelil od Ježiša. Prešlo šesť mesiacov a tento muž mi napísal dobrú správu, že prežíva bližší vzťah s Bohom. Chválil Boha za to, že mu pomáha meniť život prostredníctvom Svätého Ducha.

Moc smrti vedie mnohých ľudí k tomu, že fajčia, pijú alkohol, užívajú drogy, alebo si osvoja taký životný štýl, ktorý im skrátí život. Ignorujú vedecké poznatky o nebezpečenstve, ktoré pri-nášajú škodlivé návyky a praktiky, a odmietajú počúvať fakty a zdravý rozum.

Ini zápasia s túžbou riskovať. Čím väčšie je nebezpečenstvo, tým silnejšie vzrušenie prežívajú. Som presvedčený, že to je jeden z dôvodov, pre ktorý má toľko mladých ľudí smrteľné autonehody. Počas 80-tych rokov autá zabili v USA viac než 74 000 tínedžerov. Mnohí z tých, ktorí nehody prežili, hovoria o vnútornom tlaku, ktorý ich nútil jazdiť nebezpečne.

Keď budeme premýšľať nad **mocou oddelenia od Boha**, zistíme, že sa skladá z dvoch odlišných prejavov: z nedôvery v Boha a z nevery. Počas stáročí tieto postoje zničili milióny životov. Ľudia pred potopou odmietli vstúpiť do korábu; Izraeliti, ktorí odišli z Egypta, radšej trpeli na púšti, než aby vstúpili do zaslúbenej zeme.

Okrem sebazničujúcich síl, ktoré číhajú v každom z nás, musíme mať na pamäti aj to, že satan a jeho padlí anjeli robia všetko, čo môžu, aby sužovali, miatli a ovládali naše mysle a životy.

Upadli by sme do beznádeje, keby nebolo nášho mocného Vysloboditeľa, Ježiša Krista, ktorý nás zachraňuje od nás samých, od nášho egocentrizmu, od hriechu, od sveta a od moci padlých anjelov. Ježiš môže urobiť to, čo my nemôžeme – ochrániť nás od moci zla a premeniť na takých, akými by sme sami nikdy neboli.

Ježiš je jedinou nádejou, ktorú máme.

Kapitola 4

POMOC BEZ HRANÍC

Kristov príchod je príliš blízko na to, aby sme strácali čas beznádejnou snahou získať spasenie vlastným úsilím. Namiesto toho potrebujeme tráviť oveľa viac času na modlitbách – *prosiť o Svätého Ducha, o moc, ktorou môžeme odolať hriechu a zvíťaziť nad ním.* (Túžba vekov, str. 471)

Ellen Whiteová ďalej píše, že Ježiš dáva Svätého Ducha ako *božskú moc, ktorá má v človeku premáhať zdedené i vypestované sklony k zlu, a cirkvi má pomôcť získať Kristovu povahu.*

V 1. liste apoštola Petra čítame, že *je to Božia moc, ktorá nás zachová spasených prostredníctvom viery.* (1. list Petrov 1,5)

Žiť víťazný a úspešný kresťanský život je tá najdôležitejšia vec, a môžeme ju dosiahnuť iba jediným spôsobom – prostredníctvom Ducha, ktorý na nás spočinie a bude v nás prebývať.

Apoštol Pavel veľmi usilovne pracoval na záchrane kresťanov v Efeze. Aby zaujal ich pozornosť, dal vo svojom liste dôraz na modlitbu, ktorú sa za nich modlil:

Preto sa na kolenách skláňam pred Otcom, ... aby vám svojim Duchom dal mocne zosilniť na vnútornom človeku podľa bohatstva svojej slávy, a aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach, aby ste tak zakorenení v láske mohli so všetkými svätými pochopiť, aká je to šírka, dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje poznanie, a tak aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou. (List Efezanom 3,14-19)

Pre kresťanov v Efeze muselo byť týchto niekoľko riadkov úžasným povzbudením, keď si uvedomili, že Pavel sa modlil o Ducha Svätého, aby ich zvláštnym spôsobom posilnil. Iba tak mohli žiť víťazný kresťanský život v tomto padlom svete.

Aby sme pochopili, aký vplyv na nich mal Pavlov list, musíme mať na pamäti, že boli časy, keď boli Efezania všetkým iným, len nie príkladnými ľuďmi.

V Liste Efezanom 2,1.2 čítame:

Vy ste boli mŕtvi vo svojich priestupkoch a hriechoch, v ktorých ste kedysi žili podľa veku tohto sveta, podľa kniežata mocnosti vzduchu, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch.

Mnoho Efezanov sa dokonca zaplietlo s démonskými duchmi.

V Skutkoch apoštolov 19,19 sa o tom dozvedáme:

Viacerí takí, čo sa zaoberali čarami, podonášali knihy a pred očami všetkých ich pálili. Keď zráтали ich cenu, vyšlo im päťdesiat tisíc strieborných.

Keď Duch Svätý usvedčil ľudí, ktorí sa venovali okultizmu, z hriechu, rozhodli sa spáliť svoje čarodejnícke knihy, napriek ich vysokej cene, a odovzdať svoje životy Kristovi. Viem si predstaviť, ako vážne sa museli Pavel so svojimi dvanástimi

spoločníkmi (spomenutými na začiatku kapitoly) modliť za týchto mužov a ženy.

Verím, že sa modlili, aby Boh pamätal na zásluhy Kristovej krvi preliatej na Golgote, a prosili, aby ich Svätý Duch obklopil a chránil svojou božskou atmosférou pokoja a duchovného svetla. A možno prosili Boha aj za to, aby Svätý Duch premohol a zničil moc hriechu, moc smrti a moc oddelenia od Boha v živote každého z týchto veriacich. Pavel a jeho priatelia iste predkladali tieto modlitby Bohu každý deň.

Medzi Efezanmi sa odohralo mocné obrátenie a na základe Božieho Slova som presvedčený, že podobné a omnoho väčšie obrátenie nastane aj v cirkvi, keď bude Boží ľud prosiť Boha za druhých s takou rozhodnou vierou, ako to robili Pavel a jeho priatelia.

V roku 1946, po tom ako ma Duch Svätý obrátil od špiritizmu ku kresťanstvu, sa pre mňa epištola Efezanom stala veľkým zdrojom povzbudenia – najmä keď som si uvedomil, čo Pavlova modlitba spôsobila medzi tými, ktorí sa zaoberali okultizmom.

Text Efezanom 2,4-7 ma nikdy neprestal udivovať:

Ale Boh, bohatý na zmilovanie, zo svojej nesmiernej lásky, ktorou si nás zamiloval, keď sme boli mŕtvi pre priestupky, oživil nás s Kristom, – milosťou ste spasení! – ...aby nám svojou dobrotou v Kristu Ježišovi ukázal v budúcnosti veľké nesmierne bohatstvo svojej milosti.

Pred zvyškom vesmíru budeme ukážkou a príkladom Kristovho odpustenia a schopnosti meniť vzbúrených hriešnikov.

Obrovský význam milosti som si uvedomil, keď som sa dočí-

tal, že je základom Božieho charakteru. Ellen Whiteová hovorí, že je to:

Božia vlastnosť, ktorú uplatňuje voči ľudským bytostiam, a to bez zásluh. Nehľadali sme ju. Bola poslaná, aby nás našla. Bohu pôsobí radosť, keď môže na nás zoslať svoju milosť. Nie preto, že si to zaslúžime... Naším jediným nárokom na jeho milosť je fakt, že ju nesmierne potrebujeme. (Služba uzdravovania, str. 161)

Boží Duch posilňoval raných kresťanov, umožňoval im stať sa niečím, čím by sa inak stať nemohli. Iba on im mohol dať silu žiť úspešný kresťanský život. Podľa apoštola Jána bolo tajomstvo ich víťazného kresťanstva v požehnanom modlitebnom živote. Boli schopní zachovávať jeho prikázania, pretože ich modlitby im otvárali cestu k moci Ducha Svätého, ako sa o tom dozvedáme znovu a znovu v Novej zmluve.

A o čokoľvek prosíme, dostávame od neho, lebo zachováваме jeho prikázania a robíme, čo sa mu páči. (1. list Jánov 3,22)

Skutky apoštolov v 3. kapitole zaznamenávajú, ako Peter a Ján navštívili chrám v Jeruzaleme v čase modlitby. Keď prišli k jednej z brán, zastavil ich ochrnutý žobrák a prosil o peniaze.

Peter však povedal: Striebra a zlata nemám, ale čo mám, to ti dám. V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod! (verš 6)

Biblia svedčí o tom, že nohy ochrnutého muža sa uzdravili, zosilneli a on hneď začal vyskakovať a chváliť Boha.

Som pevne presvedčený, že Boh bude znovu konať takéto zázraky uprostred svojho ľudu. Sme v procese získavania pravej biblickej viery, ktorá je nevyhnutná predtým, než Boh požehná naše modlitby, ako požehnal modlitby učeníkov a raných

kresťanov. Podľa 11. kapitoly Listu Židom živá biblická viera pozostáva z troch postojov:

1. VIERA V BOHA
2. DÔVERA V BOHA
3. VERNOSŤ BOHU

JEŽIŠ – PÁN NEMOŽNÉHO A NESKUTOČNÉHO

Krátko po vydaní knihy o príhovorných modlitbách mi napísala jedna žena: *„Mám syna, ktorý potrebuje druh modlitby, o akom hovoríte vo svojej knihe. Rada by som sa s Vami o ňom porozprávala, ak by ste boli taký láskavý a poslali mi Vaše telefónne číslo. Bolo by pre mňa oveľa jednoduchšie porozprávať Vám o tomto probléme prostredníctvom telefónu. Prosím, pomôžte mi. Vaša sestra v Kristovi.“*

O niekoľko dní neskôr mi zatelefonovala. Vysvetlila, že majú 32-ročného syna, Henryho, ktorý následkom vyše desaťročného užívania drog prišiel takmer o všetky svoje mentálne a duševné schopnosti. Nedokáže sa o seba postarať. Sedí nečinne na stoličke aj tri hodiny, ticho fajčí a pozerá sa na stenu. Niekedy sleduje matku, ako varí alebo sa pohybuje v kuchyni. Nerozoznáva deň a noc a keď zaspí, tak len na chvíľku. Občas sa zúrivo udiera do tváre alebo po rukách a nohách, kým nie je samá modrina. Keď ho napomenú, aby sa nezraňoval, vybuchne a trvá na tom, aby sa s ním nikto nerozprával. Nechal si narásť vlasy až do pol chrbta a odmieta si ich dať ostrihať. Zdá sa, že nie je schopný rozpoznať ani vlastných rodičov a jeho reč je nezrozumiteľná. Občas sa rozpráva sám so sebou. Obaja rodičia považujú jeho stav za beznádejný.

Po tom, ako som počúval pani Harveyovú (nie je to jej skutočné meno) asi 20 minút, začal som uvažovať, prečo ma prosí o pomoc v situácii, v ktorej si nevedia dať rady ani lekári. Potom som si však uvedomil, že nezáleží na mne a mojich schopnostiach či vedomostiach, ale na Bohu. Žena sa prostredníctvom mňa snažila priblížiť k Bohu. Možno ma môže použiť, aby som ju viedol k Duchu Svätému a jeho životodarnej sile. Možno chce Duch Svätý obnoviť duševné schopnosti ich syna, aby tak vyvýšil Krista a posilnil vieru mnohých.

Ticho som poprosil Boha, aby požehnal moju myseľ a zjavil mi, čo jej mám povedať. Po chvíľke rozhovoru som ju uistil, že na Henryho prípad nezabudnem. Dám jeho meno na svoj modlitebný zoznam a budem sa za neho špeciálnym spôsobom modliť. Poprosil som ju, aby ma priebežne informovala o jeho stave.

Čas bežal a jedného dňa som od nej dostal list, v ktorom mi písala, že Henryho zdravotný stav sa začína zlepšovať. Jeho reč sa stávala zrozumiteľnejšou a – na prekvapenie jeho rodičov – poprosil matku, aby ho ostrihala – po prvý raz za 16 rokov. Pani Harveyová bola nadšená. Povedala mi, že jej i manželova viera sa upevnila, keď videli, ako Duch Svätý požehnáva život ich syna.

Podakoval som sa Bohu a odkázal som ju na biblické udalosti, keď Pán urobil pre svoj ľud úžasné veci.

Zdôraznil som najmä to, že *by sme sa mali menej spoliehať na svoje schopnosti a oveľa viac dôverovať tomu, čo môže pre každého veriaceho vykonať Boh. On chce, aby sme sa ho pridržali vierou a len od neho očakávali veľké veci...* (Kristove podobenstvá, str. 110).

O niekoľko mesiacov neskôr sa Henry rozhodol prestať fajčiť. Keď povedal o svojom zámere rodičom, jeho matka predpokladala, že vzhľadom na dlhoročnú závislosť od cigariet to bude nad jeho sily. Poznala príliš veľa ľudí, ktorí sa o to pokúsili, a neuspeli.

Ale na údiv rodičov, Henry sa už nikdy nedotkol cigarety. Pani Harveyová čakala mesiac, než mi o tom napísala. Potom mi opäť poslala svoju mesačnú správu a na moju nesmiernu radosť v nej spolu s manželom vzdala Bohu vďaka za všetky zmeny v živote ich syna. Stále ju však trápila jedna vec – Boh neobnovoval jeho myseľ tak, ako dúfali. Prišiel ešte ďalší list. V ňom pani Harveyová vyznala, že jej viera v Božiu schopnosť pomôcť v takýchto situáciách sa začína otriasať. Prirodzene, že som sa ešte intenzívnejšie modlil, aby ju jej viera nesklamala.

Keď od Boha žiadame požehnanie, Biblia nás upozorňuje:

Avšak nech prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania. Lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, hnanej a zmietanej vetrom. (List Jakubov 1,6.7)

Ani nie o desať dní mi o jedenástej večer zatelefonovala pani Harveyová. Takmer nemohla rozprávať, pretože zúfalo plakala. Prostredníctvom rýchlej modlitby o pomoc sa mi ju podarilo upokojiť natoľko, že som bol schopný porozumieť, čo hovorila. Henry začal byť zrazu agresívny, v zúrivosti vyhodil cez zatvorené okná stoličky a vyhrážal sa, že zmláti otca. Museli zavolať policajta a syna nechať odvieŕ na psychiatriu. Oznámila mi, že stratila všetku nádej, že jej synovi bude niekedy lepšie.

„Je mi ľúto, že vám to musím povedať, ale stratila som vieru v silu modlitby a už nebudem Boha dlhšie zaťažovať svojimi potrebami.“

Povedal som jej, aby sa nevzdávala, že zdvojnásobím svoje príhovorné modlitby za jej syna. Veril som, že jeho zúrivá reakcia bola zapríčinená mocnosťami zla. Snažili sa, aby sme sa za Henryho prestali modliť. Skôr ako zložila telefón, citoval som jej niekoľko veršov z Písma, o ktorých môže premýšľať.

O niekoľko dní mi znovu zavolala. Teraz bol jej hlas opäť plný radosti. Vyjadrovala vďačnosť Bohu za jeho mocný zázrak a prejav milosti. Henry bol znovu doma – zdravý. Nepamätal si nič z toho, čo sa odohralo za minulých dvanásť rokov. S otcom navštívil starých priateľov, susedov a známych.

Keď som sa spýtal pani Harveyovej, ako sa to stalo, povedala, že syn sa v jedno ráno zobudil na psychiatrii úplne zdravý. Doktori potvrdili, že je mentálne v poriadku a po dni či dvoch zatelefonovali jeho rodičom, aby si prišli po svojho úplne zmeneného syna.

„Chvála Bohu na výsostiach!“ zvolal som do telefónu a spolu s ňou som sa tešil z toho, ako nám Boh stále preukazuje svoju veľkú lásku a moc.

Kapitola 5

TRAGÉDIA ROZPADNUTÝCH DOMOVOV

Duchovný mor ničí životy mužov, žien a detí na celom svete. Ovplyvňuje mladých aj starých, ale nešťastie prináša najmä nevinným deťom, ktoré nemôžu porozumieť, prečo sa matka s otcom nemajú radi a jeden z nich sa sťahuje preč.

V posledných desaťročiach sa znížila citlivosť rodičov a partnerov voči sebe i svojej zodpovednosti. Satan a jeho anjeli vynakladajú všetky sily na to, aby znehodnotili a zneužili prirodzenú príťažlivosť, ktorú Stvoriteľ vložil do každej ľudskej bytosti. Našu kultúru naplňajú sexuálnymi predstavami a každého vystavujú rôznym formám nemorálnosti.

Už dávno Ellen Whiteová upozorňovala na to, ako satan pracuje, aby zničil rodiny a každý vzťah, ktorý Boh požehnal. Satan sa všemožne snaží, aby si ľudia obľúbili zločin a neresť. Sotva prejdeme ulicami našich miest, aby sme nevideli nápadné reklamy propagujúce voľný sex a násilie. Takto sa hriech stáva bežnou záležitosťou. Mysel sa otupuje a zvyká si naň.

Noviny a časopisy denne informujú čitateľov o zločinoch a nerestiach a vzrušujúcimi príbehmi roznečujú nízke vášne.

Ludia dostávajú tolko správ o zvrhlých skutkoch, že kedysi citlivé svedomie, ktoré by sa od podobných výjavov s hrôzou odvrátilo, postupne otupieva a neskôr sa o ne priam dychtivo zaujíma. (Patriarchovia a proroci, str. 343)

Televízia a iné médiá ponúkajú satanovi ďalšie možnosti na rozširovanie svojej pôsobnosti. Ak v tejto situácii neustále a rozhodne neprosíme o Božiu pomoc, aby boli naše myšlienky, srdce a život čisté, dokonca aj jedinci s veľkým sebaovládaním môžu podľahnúť a padnúť ako podťatý strom. Dovoľte, aby som to ilustroval na tomto príklade:

„Ja i môj manžel máme čosi nad päťdesiat,“ napísala mi jedného dňa istá žena. „Vychovali sme deti. Ťažko sme pracovali, aby sme im umožnili vzdelanie a vychovávali sme ich v úcte k Pánovi. Naše deti si našli dobrých partnerov, založili si rodiny, ktoré Boh požehnáva. Vždy som sa podieľala na zborových aktivitách a služba Pánovi ma tešila.

Môj manžel bol starší zboru a žil – ako sme si všetci mysleli – príkladným životom. Ludia sa na neho pozerali ako na pilier zboru. Nikto z nás netušil, že potajomky číta erotické časopisy a pozerá pornografické videá.

Náš priateľ, ktorý žije na vidieku, mal v tom čase problémy so svojou dvadsaťročnou dcérou, ktorá navštevovala miestnu vysokú školu. Radil sa s nami, ako situáciu riešiť, a my sme súhlasili, aby Reta (nie je to jej skutočné meno) bývala nejaký čas u nás a navštevovala školu v našom meste.

Všetko ,dobre fungovalo‘ až do toho večera, keď som sa zo zborového stretnutia vrátila asi o hodinu skôr ako zvyčajne. Keď som prišla domov, našla som svojho manžela v posteli s Retou. Zasiahlo ma to ako blesk z jasného neba.

Manžel sa presťahoval do inej oblasti, stále žije s tým nevinne vyzerajúcim dievčaťom a práve ma informoval, že požiadal o rozvod. Je z neho úplne iný muž, ale nezmenil sa k lepšiemu. Teraz sa už nezaujímam ani o mňa, ani o cirkev, dokonca ani o to, že zranil veľké množstvo ľudí. Je to hrozné, čo sa nám stalo. A práve v čase, keď sme už nemuseli splácať šeky za školné, nemali sme žiadne skutočné problémy, ktoré by nám robili starosti! S manželom sme si ušetrili dosť peňazí na dôchodok a tešili sme sa, ako prežijeme zlaté roky nášho manželstva.

Veľmi ťažko sa s tým vyrovnávam najmä preto, že môj manžel bol po celý život zásadový človek. Považovala som ho za takého pevného ako útesy Gibraltáru. Vždy stál jasne za tým, čo bolo správne. Poznanie, že som sa mýlila, je pre mňa veľmi bolestné.

Ovplyvnilo to aj našich dvoch ženatých synov – prestali chodiť do zboru, a trpia tým aj ich manželky a deti...“

Keď mi táto žena objasnila celý problém, poprosila ma, aby som sa pomodlila za každého člena jej rodiny. Trápi sa a premýšľa, či nemohla prostredníctvom modlitieb urobiť viac, aby zabránila rodinnej tragédii.

Ďalšia žena mi napísala, ako sa jej šesťdesiatročný muž zaplietol so sedemnásťročnou nevlastnou dcérou. Manžel sa odsťahoval a žije s tým dievčaťom. Bol hlavným diakonom zboru a svojím počínaním šokoval mnohých ľudí. Jeho žena premýšľa, čo mohlo byť príčinou takej náhlej zmeny v uvažovaní jej muža. Poprosila ma, aby som sa modlila za všetkých, ktorých jeho konanie zasiahlo. Stále túži, aby jej manžel bol v nebeskom kráľovstve. A aj ona, rovnako ako mnoho iných, ktorým sa stali podobné tragédie, uvažovala, či nemala zintenzívniť modlitebné úsilie a zastaviť zlo hneď v jeho zárodku.

Predtým než vysvetlím, čo chápem pod slovami preventívna modlitba, rád by som povedal, že počas môjho života som veľmi pozorne skúmal ľudskú povahu. Vždy ma zaujímal, prečo človek urobí niečo, čo neskôr hlboko ľutuje. Dvadsať rokov som pracoval pre Zlaté stránky a inzeroval v nich predaj. Rok po roku som telefonoval tým istým obchodníkom. Získal som si ich dôveru, preto sa mi často zverovali so svojimi osobnými problémami.

Z toho, čo mi rozprávali o svojom súkromnom živote, som vybadal, že hoci sa mnohí snažia byť zdržanliví, v momente, keď médiá (alebo niečo iné) začnú ovplyvňovať ich predstavy o nejakej atraktívnej žene, sú ochotní veľmi mnoho riskovať, ba priam všetko odhodiť, len aby sa mohli oddávať svojim predstavám.

Špiritistický kňaz mi v období mojich kontaktov s nimi tvrdil, že duchovia môžu do ľudských myslí vkladať predstavy a ovplyvňovať ich určitým smerom. Nevieme, ako to satan môže robiť, ale všetci poznáme, ako zlé vplyvy – nech je ich zdroj akýkoľvek – ovládajú ľudí. Ak muži a ženy začnú premýšľať o nejakých hriešnych návrhoch, onedlho si začnú v myšliach utvárať jasné a vzrušujúce predstavy o tom, aké by to bolo, keby to urobili.

Čím viac sa človek pohráva s predstavami, tým mocnejšími a realistickejšími sa stávajú. Onedlho môžu ovládnuť myseľ natoľko, že človek robí veci, o ktorých vie, že by ich robiť nemal. Démoni alebo iné vplyvy môžu ovládať životy ľudí a nič ľudské nemôže ich nadvládu zlomiť.

Práve pre toto mocné tajomstvo neprávosti, ktoré pôsobí v každej oblasti, by sa kresťanskí manželia mali preventívne modliť, aby ich partneri (partnerky) zostali verní manželským sľubom. Nezáleží na tom, akým dobrým kresťanom človek bol alebo je, vždy môže padnúť. Dokonca aj satan bol bezhriešnou bytosťou.

Každý deň ďakujeme za to, že Boh požehnal našich blízkych milosťou a silou, že im dal do srdca svoju súcitnú lásku. Iba s Kristovou láskou a jeho charakterom môže človek človeku prejavovať nebeskú milosť.

Partner, ktorý chce stráviť večnosť so svojím manželom či manželkou a udržať si vernosť a lásku v tomto živote, musí prosiť o upevňujúci vplyv Ducha Svätého, o tú moc, ktorá jediná nám môže zachovať čisté myšlienky, srdce a život. Boh nikoho nenúti, aby robil niečo proti svojej vôli, ale pre zásluhy Kristovej krvi preliatej na Golgote urobí všetko, aby človeka ochránil a viedol k spaseniu. Kristus nám hovorí, aby sme sa neustále „modlili jeden za druhého“, a tak dobývali víťazstvá.

V minulých rokoch mi prišlo mnoho listov od manželov či manželiek z rozpadávajúcich sa rodín. Keď som sa s nimi podelil o duchovné princípy, ktorým som mohol z Božej milosti porozumieť, Duch Boží dal ich partnerom milosť vykúpenia a upevnil ich vzájomnú jednotu s Kristom. Nič nemôže byť krajšie než počuť, ako Boh týchto ľudí požehnal, ako obnovil ich vzťahy a viedol ich neuveriteľne nádherným spôsobom k uzdraveniu.

STRATENÍ A NÁJDENÍ

Budem hovoriť o tom, ako upevňujúci a oživujúci vplyv Ducha Svätého môže obnoviť duchovne otupených ľudí.

Krátko po napísaní knihy *Neuveriteľné vypočutia modlitieb* som dostal list od ženy, ktorú opustil manžel takmer pred štyrmi rokmi. V knihe na ňu najviac zapôsobilo, že skôr než sa začnem modliť za človeka, ktorý neslúži Bohu, prosím, aby nebeský Otec pripočítal zásluhy Kristovej krvi človeku, ktorý to

potrebuje, a vždy som si vedomý, že za záchranu tohto človeka bolo už zaplatené.

„Keď som vo Vašej knihe čítala, že sa môžeme modliť k Pánovi, aby odpustil hriechy druhého človeka,“ písala ďalej, „povzbudilo ma to a začala som sa modliť za môjho manžela s novou vierou a nádejou.“

Títo manželia, obaja okolo tridsiatky, mali dobré zamestnania a zdravie a ich budúcnosť vyzerala nádejne. Manžel bol zamestnaný v medzinárodnej spoločnosti a pretože ovládal tri jazyky, rýchlo v zamestnaní postupoval.

„Onedlho ho začala náročná práca odvádzať z domu aj na niekoľko dní. Netrvalo dlho a zmenený životný štýl začal prinášať svoje ovocie. Môj manžel sa zmenil. Čoraz viac ma kritizoval a priam vyhľadával príležitosti prejaviť nesúhlas s takmer všetkým, čo som povedala.

Začal kritizovať cirkev a jej členov a onedlho odmietol chodiť so mnou do zboru. Začal nosiť drahé šperky a fajčiť. Keď ho po vianočnej party dovedli domov opitého, vyšlo najavo, že má intímny vzťah so svojou sekretárkou.

Bola som veľmi rozčarovaná. Náš domov sa stal miestom hádok a nepokoja. V tom čase som ďakovala Pánovi, že nemáme deti, ktoré by museli znášať s nami toto hrozné obdobie a citovo trpieť. Manžela som prosila, aby sme sa pokúsili vyhľadať pomoc u kresťanského manželského poradcu, ale bezvýsledne. Odstahoval sa a obvinil ma, že všetkému som na vine ja...“

V telefonickom rozhovore mi povedala, že takmer dva roky o ňom nepočula. „Potom som zistila, že mal veľké problémy so svojím zamestnávateľom. Urobil niekoľko chybných rozhodnutí, ktoré spôsobili, že spoločnosť prišla o veľké zisky. Onedlho ho pre-

pustili a odšahoval sa z nášho kraja, takže som s ním úplne stratila kontakt. Jeho zlyhanie v medzinárodnej spoločnosti spôsobilo, že už nemohol dostať podobnú prácu, a to ho viedlo k tomu, aby hľadal útechu v alkohole.“

Neskôr zistila, že hral hazardné hry, v ktorých sa mu určitý čas darilo. Potom siahol po drogách. Stratil kontrolu nad svojím životom a všetkým, čo vlastnil. Premýšľal o samovražde, ale nemal silu urobiť to. Myslel si, že je slaboch a zbabelec a toto zistenie bolo pre neho neúnosné – povedala mi jeho žena.

V tom čase získala výtlačok spomínanej knihy, prečítala ho a oslovila ju najmä kapitola „Modlitby za bezbožných“. Napísala mi, aby som sa pripojil k jej modlitbám za manžela – dúfala, že ešte žije.

Odpísal som jej a uistil ju, že Duch Svätý určite poskytne tomuto mužovi milosť spasenia, keď budeme spolu prosiť o Božiu pomoc. Ellen Whiteová nám hovorí, že satan a jeho anjeli *stupňujú snahy zmariť Kristovo úsilie o záchranu ľudí a chcú ich dostať do svojich osídliel. Usilujú sa udržať ich v nevedomosti a nekajúcnosti, kým sa neskončí obhajobná služba Spasiteľa, a tým aj možnosť odpustenia hriechu.* (Veľký spor vekov, str. 374)

Pretože mi bolo zrejmé, čo chce urobiť satan, ale aj Kristus v živote tohto muža, stal som sa oveľa istejším v presvedčení, že nie satan, ale Kristus dosiahne svoj cieľ. Pri tomto mužovi – ako aj pri ostatných, za ktorých sa modlím – som sa spoliehal len na veľkú moc Ducha Svätého. Iba on môže zvíťaziť nad nepriateľom Ježiša Krista a zachrániť tých, ktorých predurčil k spásu.

Uistil som túto ženu, že si ich spolu s manželom zapíšem na svoj modlitebný zoznam. Denne ich budem predkladať Ježišovi.

Poprosil som ju, aby ma priebežne informovala, čo sa deje, ako sa veci vyvíjajú.

Prešiel rok. Raz večer mala pri varení v kuchyni náhodou zapnutý televízor. V správach vysielali interview s bezdomovcami z akéhosi mesta. Títo ľudia žili za opustenou továrňou pod diaľničným nadjazdom. Štát chcel zbúrať ich domy a presťahovať ich inde.

Ako varila, začula zrazu známy hlas. Keď sa otočila, na obrazovke uvidela svojho manžela. Keby neprehovoril, nikdy by ho nespoznala. Mal bradu a dlhé vlasy a – ako povedala – „vyzeral ako tulák. Bol to žalostný pohľad“.

Keď sa dozvedela, že väčšinu jedla získava zo smetných košov za reštauráciami, rozplakala sa. Zlomilo jej to srdce. Aj napriek prežitej bolesti bola vďačná, že je stále nažive.

Hneď ďalší deň sa skontaktovala s centrom spravodajského vysielania a dozvedela sa, kde sa odohrával rozhovor. Zariadila si dovolenku a začala manžela hľadať.

Keď napokon zaparkovala svoje auto medzi chatrčami a starými zničenými strojmi a chcela ísť ku skupine mužov, ktorí sa ohrievali pri ohni, začala sa obávať o svoju bezpečnosť a uvažovala, či dobre zamkla auto.

Jeden z mužov jej povedal, do ktorej chatrče má ísť a dodal, že tam nie sú dvere. Musela sa prepchať pomedzi kusy celtoviny a chatrč, aby sa dostala ku vchodu.

Svojho muža našla ležať na potrhánych škatuliach naukladaných do výšky asi pol metra od zeme. Keď sa zdvihol, aby do miestnosti vpustil svetlo, vrhla sa mu do náručia a povedala: „Nikdy ťa už nenechám odísť!“

Ohromený jej činom neprestával opakovať: „Prosím ťa, nechaj ma, som špinavý, som odporne špinavý.“

V tomto cudzom meste na východe Ameriky bola neskorá jeseň a padal prvý sneh. Začínalo byť chladno, a tak ho poprosila, aby si s ňou sadol do auta. Odmietol vstúpiť dnu, aby auto nezašpinil, a tak len stál pri aute a ona mala stiahnuté okno. Sneh neprestával padať a muž onedlho pripomínal snehuliaka.

„Sadol by si si do auta, keby som sedadlo prikryla igelitom?“ spýtala sa. Keď súhlasil, odišla a o 45 minút sa vrátila s igelitom a s dostatkom teplého jedla zo stánku s rýchlym občerstvením. Keď videla, ako si pochutnáva na jedle, ktoré pokladal za hodné kráľa, pocítila nesmiernu vďačnosť. Vyslala tichú modlitbu vďaka k Bohu za to, že priviedol manžela späť do jej života. Verila, že Boh zázračne odpovedá na jej modlitbu.

Bolo treba celý týždeň prehovárania, kým súhlasil, že sa vráti domov a začnú znovu. Zistila, že keď človek padne až tak hlboko ako jej muž, iba zvláštna Božia milosť ho môže premeniť a prinavrátiť späť do života.

Keď na konci prvého dňa neuspela a nedostala ho z chatrče, vrátila sa do motela. V ten večer sa veľa modlila a prosila o zvláštne vedenie, aby zvládla túto situáciu. Veľmi túžila, aby jej manžel znovu viedol normálny život. Ako mi neskôr povedala, čítala si časti z knihy *Neuveriteľné vypočutia modlitieb*, aby sa uistila o Božej moci a láske. Potom, skôr než sa uložila na nočný odpočinok, otvorila si Bibliu, aby mala o čom premýšľať. Pozrela sa na otvorenú stranu a tam sa jej oči zastavili na nasledujúcich slovách:

Ak však prebýva vo vás Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, tak ten, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá svojím Duchom, ktorý prebýva vo vás. (List Rimanom 8,11)

„Je to tak,“ povedala si pre seba. „Myseľ môjho manžela musí byť obnovená mocou Ducha – aby získal zdravú myseľ, akú mal predtým. Klakla si na kolená a hovorila Bohu to, čo mala na srdci.

Prešlo päť dní a všetko sa zdalo byť rovnaké. Potom jej niečo napadlo. „Môj manžel potrebuje opäť počuť o Božej moci a láske, ktorá pôsobí a zachraňuje ľudí aj dnes. Prečítam mu niektoré myšlienky z Morneuovej knihy.“

Súhlasil a Boh začal konať. Pomaly sa otváral pôsobeniu Ducha a jej presvedčaniu o tom, že ešte môžu prežiť spolu pekný život, ak bude Boh na prvom mieste v ich životoch.

„Nemohla som prestať plakať, keď som počúvala, čo hovoril a keď som si uvedomila, že Duch Svätý privádza môjho manžela späť zo smrti. Duchovne bol mŕtvy a teraz ožil, no ešte nemohol hovoriť o radošti, ktorú mal zo stretnutia s Bohom.“

Potom ju zaskočil, keď povedal: „O.K., Linda (nie je to jej skutočné meno), prijímam tvoje pozvanie, aby sme žili spolu ako muž a žena. Teda len v prípade, že sa ti podarí vybaviť si preloženie do mesta, v ktorom nás nikto nepozná. Nedokázal by som sa pozrieť do očí ľuďom, ktorí ma v minulosti poznali. Zatiaľ zostanem niekde ďalej od mesta.“

Znovu ho uistila, že urobí všetko, čo predtým slúbila. Trvalo niekoľko dní, kým ho presvedčila, aby šiel k holičovi, kúpil si oblečenie a dal sa do poriadku, aby mohol začať žiť ako nový človek.

A bola to tiež moc Ducha Svätého, ktorá spôsobila, že Linda nestratila prácu a dosiahla preloženie do iného mesta. Na jej veľké prekvapenie ju dokonca povýšili, čo znamenalo aj podstatné zvýšenie platu. Pod starostlivým pôsobením Ducha Svätého sa opäť zjednotili v Kristovej láske a dozreli aj ako kresťania.

Linda ma poprosila, aby som nikdy nikomu nepovedal o skúsenosti jej manžela. Sľúbil som to. Nedávno som však pocítil, že by som si mal pýtať dovolenie zahrnúť ich príbeh do tejto knihy, aby bola aj ich svedectvom vyvýšená láska a moc nášho Spasiteľa. Súhlasili s podmienkou, že nespomeniem ich mená ani to, kde sa príbeh odohral.

Verím, že ich príbeh vyvýši živého Boha, ktorý aj dnes koná veľké veci.

Kapitola 6

MODLITBA AKO SLUŽBA

Otázka, ktorú mi ľudia kladú asi najčastejšie, znie: „*Ako môže človek začať úspešnú modlitebnú službu a neprestať v nej? Takú, pri ktorej by videl aj odpovede na svoje modlitby?*“

Objavil som päť krokov, ktoré prinášajú Božiu moc do životov tých, za ktorých sa modlíme:

Krok 1

Kľúčom k úspešnej modlitebnej službe je **budovanie úzkeho vzťahu s Ježišom**. On je záchranca duší a túži pomôcť každému z nás podieľať sa na jeho misii. Pre mňa sa krácanie s Ježišom začína, len čo otvorím ráno oči, dokonca ešte predtým, než vstanem z postele. Moja ranná modlitba je asi takáto:

„Drahý Ježiš, Pán slávy, vzhliadam k svätyni svätých v nebesiach, kde slúžiš v prospech padlého ľudstva a čakám na začiatku tohto dňa na nové pomazanie Tvojou láskou a milosťou.“

Pane, Ty vieš o mojej hriešnej prirodzenosti. Ak budem žiť bez Teba, z vlastnej sily, budem konať mnoho zlých skutkov, ktoré budú viesť k mojej záhube. Preto volám k Tebe, Pane, prosím,

pripočítaj mi zásluhy Tvojej krvi, ktorú si preliat na Golgote na odpustenie hriechov.

Prosím, aby si ma formoval, pretváral a povzniesol do čistej a svätej atmosféry, v ktorej budú lúče Tvojej lásky plynúť do mojej duše a meniť tých, ktorých stretávam na tomto území nepriateľa.

Modlím sa, drahý Vykupiteľ, aby na mne spočinul tvoj Svätý Duch, aby vo mne prebýval a premenil môj charakter na Tvoj obraz. Ďakujem, že vypočúvaš moje modlitby. Amen.“

Potom, len čo vstanem a ukončím všetky ranné činnosti, ako napríklad pustiť von psa, skloním sa k modlitbám. Zvyčajne pozostávajú z čítania Biblie a iného inšpirujúceho materiálu, ktorý ma privedie k rozhovoru s Ježišom. Iba potom mu predkladám môj modlitebný zoznam (doteraz zaplnil 150-stránkový zošit).

Pri každom mene v zozname je aj opis jeho alebo jej konkrétnych potrieb. Hoci nie je možné spomenúť každého individuálne, denne spomeniem veľa ľudí po mene tak, ako ich Duch Svätý prináša do mojej pamäti. Ale modlím sa aj za veľké duchovné potreby všetkých ľudí spôsobom, ktorý – ako verím – používal apoštol Pavel pri modlitbách za zbor v Efeze (pozri 4. kapitolu Listu Efezanom).

Po raňajkách sa rozprávam prostredníctvom modlitby s mojím nebeským Otcom, chválím jeho meno a vzdávam mu vďaku za nekonečné požehnania, ktoré zoslal do životov tých, za ktorých sa modlím. Ďakujem Bohu za to, že som na dôchodku, a že mám dostatok času na príhovornú službu.

Krok 2

Ak chce človek vybudovať chrám, ktorý obstojí v skúškach času, sú nevyhnutné pevné základy. Vybudovať si **neochvejnú**

dôveru v Boha a v moc Ducha Svätého si vyžaduje **učenie sa Božieho slova naspamäť**. Potrebujeme naplniť naše mysle Písmom, ktoré povzbudí svojimi zaslúbeniami, inšpiruje, pozdvihne a nadovšetko privádza srdcia k Bohu. Keď to robíme, otvárame cestu Duchu Svätému, aby nám tieto verše mohol neskôr pripomenúť. Božie slovo je nádherná cesta k jeho moci a k životu.

Viem to z vlastnej skúsenosti. Počas uplynulých 46 rokov som nosil vo vreckách kabáta kúsky papiera, na ktorých som mal napísané verše z Písma, ktoré som sa vo voľnom čase učil naspamäť. Počas týchto chvíľ som sa naučil viac než 2 200 veršov a neuveriteľne som tým obohatil svoj duchovný život. Pozývam vás, aby ste sa zahĺbili do Písma. Ak to urobíte, vaše modlitby budú pomáhať zachraňovať druhých.

Krok 3

Súcitná láska motivovala Krista, aby prišiel na túto vzbúrenú planétu a dopustila, aby bol pribitý na kríž – a tak mohol získať večný život pre každého z nás.

Ten však, ktorý jediným príkazom mohol zavolať na pomoc celý nebeský zástup – ten, ktorý jasom svojej božskej slávy mohol zahnať tento dav, s dokonalým pokojom znášal najhrubšie urážky a potupu. (Túžba vekov, str. 515)

Inými slovami, Kristus mal pre svoje deti bezhraničnú lásku. Ježiš bol láskyplným, starostlivým človekom v najplnšom význame toho slova. Chce, aby sme ja i ty mali tú istú túžbu pomáhať. Potrebujeme sa modliť s rovnakým nasadením a intenzitou, potrebujeme, aby nás obdaril **rovnako silnou motiváciou**.

Krok 4

Aby sme sa mohli modliť za druhých, potrebujeme mať **živú vieru**.

Kristov výrok: *Ale či Syn človeka nájde vieru na zemi, keď príde?* (Evanjelium podľa Lukáša 18,8) naznačuje, že v posledných dňoch to môže byť zriedkavá skúsenosť.

Bez živej viery modlitba za druhých nemôže fungovať.

Keď čítame evanjeliá, čoskoro si uvedomíme, že zázraky, ktoré mohol Kristus robiť pre druhých, súviseli s ich vierou. Biblia nám napríklad hovorí, že dvaja slepí muži nasledovali Ježiša a prosili, aby sa nad nimi zmiloval.

Nato sa dotkol ich očí a povedal: Nech sa vám stane podľa vašej viery. Oči sa im otvorili. (Evanjelium podľa Matúša 9,29.30)

V Matúšovom evanjeliu 4,23.24 čítame: *Ježiš chodil po celej Galilei ...uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďmi. Chýr o ňom sa rozšíril po celej Sýrii. I prinášali k nemu všetkých chorých, postihnutých rôznymi neduhmi a utrpením, posadnutých, námesačníkov a ochrnutých. A on ich uzdravoval.*

Naopak, ľudia s malou vierou sa sami obrali o požehnanie. Text Evanjelia podľa Matúša 13,58 nám pripomína: *Pre ich neveru neurobil tam mnoho divov.* A tak je to aj s našimi modlitbami za druhých – je dôležité mať zrelú a vyváženú vieru.

Krok 5

Odpustenie prináša zmenu

Žijeme v dobe, keď ľudia nedostávajú odpovede na svoje modlitby. Jednou z príčin je to, že neprosili Boha o odpustenie svojich vlastných vín.

Zistil som, že sa nemám nikdy modliť za druhého bez toho, aby som nepozdvihol svoje srdce k Bohu týmto spôsobom: „Drahý nebeský Otče, v mene Pána Ježiša, prosím odpusť mi

všetko, čím som sa proti Tebe prehrešil v myšlienkach, slovami alebo skutkami. Viem, Pane, že Tvoja ruka nie je prikrátka, aby mohla zachrániť, ani Tvoje uši nie sú hluché, aby nepočuli, ale uvedomujem si, že naše neprávosti a hriechy nás môžu oddeliť od Teba a od Tvojho bohatého požehnania (pozri Izaiáš 59,1.2). Nechcem byť od Teba čo i len na chvíľu oddelený, preto prosím, urovnaj všetko medzi mnou a Tebou.“

Mnoho kresťanov sa mi vo svojich listoch a telefonátoch priznáva so svojim pocitom, že ich modlitby akoby nikam nevedli. Pýtali sa, v čom je podľa mňa problém. Najprv som sa im snažil pomôcť tým, že som sa ich pýtal na ich spôsob kresťanského života. Ale zdalo sa, že v tom riešenie nebolo. Napokon som poprosil Pána, aby mi Duch Svätý pomohol pochopiť tento problém.

Predtým, než som si v tú noc ľahol do postele, vzal som si Bibliu, aby som mal o čom premýšľať, než zaspím. Keď som ju otvoril, uvidel som modlitbu Otčenáš. Nezastavil som sa tam, ale pokračoval som v čítaní:

Lebo ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj vám odpustí váš nebeský Otec. Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani vám váš nebeský Otec neodpustí vaše poklesky. (Evanjelium podľa Matúša 6,14.15)

Vtedy som náhle pochopil, že postoj neodpustenia môže zablokovať niektorým ľuďom cestu k Božiemu odpusteniu. Odvtedy som mnohým pomohol práve otázkou, či nemajú problém odpúšťať poklesky iných alebo rany, ktoré im ľudia spôsobili.

Raz sa na mňa obrátila istá žena s otázkou, prečo sú jej modlitby neúčinné. Keď som jej povedal o tom, ako neodpustenie vytvorí prekážku medzi nami a Bohom, hneď pochopila, že práve to je jej problém. „V skutočnosti,“ povedala, „je to charakteristická črta našej rodiny. Nevieť zabudnúť na slová, ktoré mi zdôraz-

ňoval môj starý otec – Ak ťa niekto zraní, nenahnevaj sa – iba čakaj na vhodnú príležitosť a odpláť mu to. Potom priznala, že iba Boží zázrak môže spôsobiť, že bude vedieť odpúšťať iným.

Asi o šesť mesiacov zavolala znovu. Tentoraz bol jej hlas plný radosti, keď hovorila o tom, ako jej Boh dal schopnosť odpúšťať. Navyše, dočkala sa nádherných odpovedí na svoje modlitby.

Počas niekoľkých minulých rokov som dostal listy z celého sveta, v ktorých sa písalo, ako Duch Svätý požehnal životy tých, ktorí čítali *Neuveriteľné vypočutia modlitieb* a tých, za ktorých sa modlili. Tú sú výňatky z niektorých listov. Nezverejňujem ich preto, aby som vyvýšil seba, ale aby som ukázal, čo môže Boh urobiť prostredníctvom aj toho najmenšieho služobníka. Boh všade hľadá spôsoby, ktorými môže vyliat svoje požehnanie a milosť na ľudí okolo nás.

MISIONÁRSKY PÁR V AFRIKE

„Počas zasadania Generálnej konferencie v roku 1990 si môj manžel objednal výtlačok vašej knihy, pretože prvé vydanie už bolo vypredané. Boli sme rozčarovaní, že sme si ju nemohli začať hneď čítať.

Kniha prišla v januári, práve v čase, keď som potrebovala pomoc, ktorú ponúkali jej stránky. Prostredníctvom nich mi Boží Duch priniesol vnútorný pokoj, ten, ktorý prichádza, keď premýšľame o Božej veľkosti, jeho úžasnej láske, ktorá sa stará aj o tie najmenšie veci v našich životoch a udržuje našu vieru, aby sa naše nohy nepošmykli (Žalm 17,5).“

Sú to výňatky z trojstránkového listu napísaného po francúzsky. Na moju odpoveď som asi o tri mesiace dostal ďalší list.

„Naše srdcia denne napĺňa vďačnosť Bohu za víťazstvá, ktoré vidíme v životoch tých, za ktorých sa modlíme,“ napísala táto žena. „To, že v životoch mnohých ľudí vidíme veľké zmeny, nás privádza bližšie k nášmu Spasiteľovi.“

Z JUŽNEJ AMERIKY

„Drahý brat Morneau,

naozaj neviem, ako mám začať, pretože je toho toľko, čo Ti chcem napísať. Dovoľ, aby som najprv ďakovala nášmu nebeskému Otcovi za to, že zmenil Tvoj život... A ďakujem aj Tebe, že si mu dovolil, aby Ťa použil takým úžasným spôsobom. Ďakujem aj za to, že si napísal knihu Neuveriteľné vypočutia modlitieb, ktorá v týchto ťažkých časoch prináša povzbudenie a požehnanie do životov ľudí.

Knihu som čítala trikrát a teraz sa vraciam k niektorým jej častiam takmer denne. Vždy ma Pán naučí niečo nádherné. Tvoja kniha pomáha mnohým ľuďom v rozhodnutí modliť sa s väčšou dôverou a očakávať konkrétne odpovede na ich modlitby za druhých. Niečo také sme si predtým nevedeli ani predstaviť.

Keď som čítala tvoju knihu, mnoho vecí zaujalo moju pozornosť. Najviac však Božia dobrota a vernosť v tom, že oslávi tých, ktorí oslávia jeho. Som očarená tým, čo môže Pán urobiť, keď človek odovzdá svoje srdce Ježišovi a žije tak, aby ho oslávil.

Dovoľ mi znovu povedať, že nemám slová, aby som vyjadrila svoju vďačnosť Pánovi i Tebe za túto nádhernú knihu.“

To, čo vyjadrili tieto listy, platí o všetkých, ktorí sa modlia za iných. Boh túži, aby sa naše modlitby stali prostriedkom, vďaka ktorému sa uvoľní nekonečné požehnanie tomuto svetu.

Kapitola 7

ZÁCHRANA Z MOCI ZLÝCH DUCHOV

Žijeme v ťažkých časoch. Blížime sa *k času veľkého súženia, akého nebolo, odkedy jestvujú národy*, ako to predpovedal prorok Daniel. (Daniel 12,1)

Bieda a zmätok sužujú ľudí vo všetkých kútoch sveta. Mnohých sa zmocňuje strach pri pohľade na beznádejnú budúcnosť. Žijeme v rýchlo sa meniacom svete. Veci, ktoré sa len pred niekoľkými rokmi zdali nemožné – ako napríklad pád Berlínskeho múru a zmena mapy Európy – sú už dávno minulosťou. Rozpad bývalého Sovietskeho zväzu bol nečakaný a prekvapil aj svetových vodcov. A to už ani nehovorím o hrozbách a strachu z terorizmu.

Kým problémy súčasného sveta zamestnávajú mnohých ľudí, satanovi anjeli stupňujú aktivity, ktorými chcú *zmariť Kristovo úsilie o záchranu ľudí, ktorých chce satan dostať do svojich osídliel*. (Veľký spor vekov, str. 374)

Satanovým jediným cieľom je dosiahnuť, aby ľudia stratili večný život – a svoju prácu berie vážne. *Chce ich udržať v nevedomosti a nekajúcnosti, kým sa neskončí obhajobná služba Spasiteľa, a tým aj možnosť odpustenia hriechu*. (Tamtiež)

Musím znepokojene konštatovať, že tie stovky listov s prosbami o modlitby za mnohých a mnohých ľudí, ktorí zišli z cesty, naznačujú, že satan má veľký úspech.

Žijeme v jedinečnom čase a Boh hľadá medzi svojimi vernými tých, ktorých by mohol použiť na dokončenie svojej misie na zemi. Potrebuje mnoho modliacich sa ľudí, mužov i žien, ktorí chápu, o čo ide v konflikte medzi dobrom a zlom.

Boh potrebuje ľudí, ktorí pochopili, že modlitba nie je niečo, čím presvedčíme nechotného Boha, aby nám pomohol. Potrebuje ľudí, ktorí si uvedomujú, že v očiach anjelov a obyvateľov nepadlých svetov Boh a jeho anjeli nemajú legálne právo, aby vstúpili do satanovej ríše, ak my, pôvodne zajatci satana, stále však obyvatelia územia nepriateľa, neprosíme v Kristových zásluhách, aby nám pomohol.

Skúsenosť, ktorú som mal, keď som sa pred mnohými rokmi stretával so špiritistami, mi pomohla pochopiť, o čo ide. Satanistický kňaz sa raz vystatoval, ako satan prinútil Stvoriteľa, aby opustil satanovo novozískané vlastníctvo. Kňaz ďalej vysvetľoval, že táto požiadavka bola oprávnená. Satan sa odvolával na toto svoje právo pred celým vesmírom a dosiahol ho.

„V tom čase,“ povedal kňaz, „majster (satan) povedal, že on a jeho anjeli sa stanú neviditeľnými ľudským očiam, aby ľudia nadobudli presvedčenie, že sú slobodní a žijú svoje životy tak, ako chcú. Dôrazne tvrdil, že jediná cesta, ako môžu nadprirodzené sily účinne ovplyvňovať ľudské konanie, je vkladať do mysle človeka rôzne predstavy.“

Neviem, či sa dá veriť tomu, čo tvrdil kňaz. Ale väčšina z toho, čo mi špiritisti povedali, dáva zmysel a v skutočnosti mi to pomohlo rozhodnúť sa neskôr pre Krista.

Boh hľadá ľudí, ktorým nie je ľahostajný osud druhých a ktorí túžia odrážať Boží charakter. *Ježiš prišiel na zem trpieť a zomrieť z lásky k Bohu, z horlivosti pre jeho slávu i z lásky k padlému ľudstvu. Táto moc ovládala jeho život. Radí nám, aby sme túto zásadu prijali.* (Túžba vekov, str. 226)

Ježiš vo svojej ľudskej existencii na zemi ukázal svoj veľký záujem o každú ľudskú bytosť. Niekedy trávil celé noci, aby sa za ľudí modlil. Všetko, čo okolo seba videl, ho viedlo k modlitbe.

Boží Syn pri pohľade na svet videl utrpenie a biedu. Súcitne pozoroval, ako sa ľudia stávajú obeťou satanovej krutosti. Lútoštivo hľadel na tých, ktorých ovládol hriech, boli zabíjaní a hynuli. (Tamtiež, str. 21)

Nie div, že každú chvíľu strávil v modlitbách za spasenie ľudstva.

Dôvody, ktoré viedli Ježiša k modlitbe za druhých, sú tie isté aj dnes – mali by nás inšpirovať k tomu, aby sme čakali na vedenie Ducha Svätého, aby sme oň neprestajne prosili, keď bojujeme duchovné boje za druhých ľudí proti silám temnoty. *Náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, proti mocnostiam, proti vládcom tohto temného sveta, proti duchom zla v nebesiach,* napísal apoštol Pavel. (List Efezanom 6,12)

Každý z nás je súčasťou nepretržitého boja medzi mocnosťami dobra a zla. Tento spor som zažil „na vlastnej koži“ po mojom obrátení od uctievania démonov (pred takmer päťdesiatimi rokmi) ku Kristovi. Počas týchto rokov som videl, ako sily temnoty strácajú vládu nad mnohými ľuďmi, za ktorých som sa denne modlil k Bohu, aby im pripočítal zásluhy Kristovej krvi. Boh odpovedal na moje modlitby tým, že Duch Svätý neustále vyhánal démonov alebo ochraňoval mužov a ženy pred ich nadvládou.

Len opravdivá, vytrvalá, k Bohu sa upínajúca modlitba viery... môže zaručiť pomoc Ducha Svätého v boji proti kniežatám a zlým mocnostiam, vládcom temnoty tohto sveta a mocným duchom v nebeských oblastiach. (Túžba vekov, str. 300)

Aby som lepšie vysvetlil, ako sú jednotlivci *zachovávaní (strážení) Božou mocou prostredníctvom viery* (1. list Petrov 1,5), porozprávam vám skúsenosť z roku 1991.

Keď dostanem listy, najprv si ich zbežne prezriem, a potom začnem ako prvé čítať tie, ktoré najviac upútajú moju pozornosť. Tretieho júna toho roku som dostal list, na ktorom bolo v ľavom dolnom rohu obálky napísané „Súrne“. Hneď som si ho prečítal.

„Ako rada by som sa s Vami porozprávala,“ povedala žena, ktorú nazvem Norma Whiteová. „Som si istá, že ste zavalení telefonátmi a listami, ako mi povedala sekretárka vydavateľstva *Review and Herald*, keď som ju poprosila o Vašu adresu.

Som adventistka, ktorá veľmi miluje Pána. Minulý rok sa mi začali diať zvláštne veci. Zažívala som útoky nadprirodzených síl. Spôsobovali mi nielen psychické utrpenie, ale dokonca ma aj fyzicky napadli. Kazateľ mi nepomohol, pretože je to vec, od ktorej sa kazatelia radšej držia ďalej.

Keď som si však prečítala Vaše nádherné skúsenosti s príhovornou modlitbou, zrazu som nadobudla nádej a rozhodla som sa s Vami spojiť. Ak by ste mali čas, veľmi rada by som sa s Vami porozprávala. Moje telefónne číslo je...“

Len čo som dočítal list pani Normy, otvoril som Bibliu a začítal sa do Matúšovho opisu Ježišovho ukrižovania. Potom som položil list na otvorenú Bibliu a prosil som Najvyššieho, aby pripočítal zásluhy Kristovej krvi tejto obeti satanovej krutosti.

V ten večer som jej zatelefonoval a ona mi porozprávala svoj príbeh.

Výše 36 rokov bola zamestnankyňou Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Jej manžel zomrel len pred niekoľkými rokmi po trojtýždňovej chorobe, a tak žila v dome sama. Spýtal som sa jej, kedy ju začali démonické sily trápiť. Porozprávala mi časť svojho príbehu, a potom ho dokončila v osemstránkovom liste ďalší deň. Budem z neho citovať.

„Dávala som biblické hodiny mužovi, ktorý bol veľmi naviazaný na svojich blízkych, ktorí zomreli. Ako kresťanka som ho viedla k tomu, aby prijal Krista ako svojho osobného Spasiteľa, ale bezvýsledne.“

V hlase ženy z telefónu som počul, že sa cíti nepríjemne, keď rozpráva o tejto skúsenosti, ale vysvetlil som jej, že na to, aby som jej vedel pomôcť, sa potrebujem dozvedieť všetky podrobnosti. Vo svojom liste potom napísala: *„Bežne sa stávalo, že som v noci počula, ako sa otvárajú a zatvárajú okná a dvere. Počula som kroky. Akoby ktosi chodil hore-dolu po schodoch. Inokedy som pocítila ťaživú úzkosť, doláhla na mňa ako hustá temnota. Celé mesiace som trpela a prežívala strach zo smrti. Bála som sa, že to bude kvôli Henrymu (muž, ktorému dávala biblické hodiny), lebo som si z celého srdca priala, aby bol zachránený...“*

„Bez toho, aby som niečo tušila, som sa raz zobudila o tretej ráno na to, ako mnou niekto trasia. Niečo ma vyhodilo z postele a potom zasa späť. Okamžite sa okolo mňa rozšírila hustá temnota. Keď mnou niekto opäť násilne lomcoval, zvolala som, aby ma Ježiš zachránil. V tú chvíľu hrozivé trasenie prestalo...“

Neviem prečo, ale vnímal som, že Henry, ktorému dávala biblické hodiny, nebol príčinou jej problému. Keď som sa opýtal, či

nevie ešte o nejakom inom dôvode, pre ktorý ju môžu duchovia prenasledovať, povedala mi o druhej skúsenosti:

„Pani, ktorú poznám, ma poprosila, či by som jej nepomohla dva dni v týždni starať sa o slepú ženu... Musela som tam aj spávať. Trvalo to päť týždňov. V tom čase som sa cítila veľmi nepríjemne. Dva dni predtým, ako som mala s prácou končiť, problémy začali znovu a trvali od novembra do apríla.

Vtedy som to takmer neprežila. Našťastie, moja dobrá priateľka precestovala 300 kilometrov, aby ma zobrala k sebe domov. Jedno nedeľné ráno som pozerala program Quiet Hour. Brat Tucker nádherne rozprával o obeti Pána na kríži Golgoty. Keď som si kľakla, aby som poďakovala Bohu za jeho veľkú lásku a obeť, hrozné trasenie sa začalo znovu. Hneď som prosila, aby ma Ježiš zachránil a trasenie prestalo.

Opäť som sa starala o slepú ženu. Na telefóne mala tlačidlo, ktoré ma automaticky privolalo. Rada som sa s ňou rozprávala a povzbudzovala ju. Jej telefonáty boli čoraz častejšie, až sa stali každodenným zvykom.

Niekedy som sa po rozhovore s ňou cítila úplne vyprahnutá. Po čase si na mňa začala robiť nárok ako na svoje vlastníctvo. Zdalo sa, že sa snaží ovládnuť môj život. Keď som si jasne uvedomila, že vždy po tom, ako sme sa rozprávali, doľahla na mňa nevysvetliteľná temnota, prestala som k nej chodiť...“

Keď sa Norma so mnou o tom telefonicky rozprávala, znamenala: „Premýšľam, prečo Ježiš dovolí, aby sa duchovia vracali...“ Tieto udalosti ju celkom zneisteli.

Vysvetlil som jej, že *satan sa aj dnes snaží zvíťaziť nad ľuďmi tak, ako zvíťazil u našich prvých rodičov tým, že spochybnil ich vieru v Stvoriteľa.* (Veľký spor vekov, str. 385)

Zvlášť ju však rozrušilo, že duchovia ju začali trápiť aj počas bohoslužieb.

„Keď som sedela v zbere, cítila som, akoby ma niekto obliekol do tesnej kazajky. Nevládala som dýchať. Hneď som vyšla z modlitebne a nahlas som sa modlila k Ježišovi, aby mi pomohol.“

Odvtedy, samozrejme, cítila čoraz väčšiu nechúť chodiť do zboru – najmä keď sa táto nepríjemná skúsenosť zopakovala ešte niekoľkokrát.

„Prečo zlí duchovia útočia práve na mňa, a nie na druhých ľudí?“ opýtala sa. „Prečo sa niečo také deje v mojom živote? Vždy som žila pre Boha. Prečo to Boh dovolí? Neviem to pochopiť.“

Z toho, čo mi hovorila, som usúdil, že v jej prípade ide o „poškvrnenie zlými duchmi“, ako to nazývam, inými slovami, bolo tu niečo, čo otvorilo démonom prístup k nej. Dal jej niekedy Henry alebo slepá žena, o ktorú sa starala, nejakú vec, ktorú má v byte?

„Áno,“ povedala po chvíli, „bol to narodeninový darček – Biblia a niekoľko drobností.“

Navrhol som jej, aby sa vecí zbavila, pretože, ako sa zdá, duchovia majú prístup k človeku, ak používa nejaké predmety, ktoré sú s nimi spojené. „Vynes ich do garáže, kým sa ich nezbavíš natrvalo.“

Vysvetlil som jej, že nadprirodzené javy tohto druhu boli pred niekoľkými storočiami pomerne časté a stále sa vyskytujú na mnohých miestach sveta. Ale s rozvojom modernej vedy aj satan mení taktiku. Rozhodol sa presvedčiť ľudí, že on a jeho anjeli vlastne neexistujú. Veľká časť západného sveta skonštatovala, že všetko nadprirodzené je jednoducho výplodom

fantázie. Takto sa satan snaží dokázať, že Biblia je len výplodom ľudskej fantázie.

Na jej otázku, prečo by sa takéto veci mali stávať človeku, ktorý žije život podriadený Božej vôli, som odpovedal, že kým žijeme v hriešnom svete, nikto z nás nemá nijakú záruku, že na neho Kristovi nepriatelia nezaútočia, ba práve o to skôr, ak horlivo pracuje pre Krista.

Padlí anjeli sa radi vracajú k človeku, ktorý vlastní niečo, čo je s nimi spojené. Presne to isté sa prihodilo aj mne. Šesť mesiacov po tom, ako som prijal Ježiša a zavrhol uctievanie démonických duchov, neprestávali klopať a búchať na dvere a steny môjho malého bytu a snažili sa znovu nadviazať so mnou kontakt. Keď som spomenul tento problém môjmu kazateľovi, spýtal sa ma, či mám v byte niečo, čo súvisí s uctievaním duchov. Keď som spomenul, že mám doma ešte nejaké knihy, navrhol mi, aby som ich odstránil. Keď som to urobil, nadprirodzené búchanie prestalo.

Keď sme s pani Normou prešli „sedembodový program uzdravenia“ (ako nazývam materiál, ktorý som pripravil pre ľudí, čo prišli do kontaktu s takzvaným „očistnými kňazmi“, a o ktorom budem ďalej hovoriť), povzbudil som ju, aby sa upevňovala so svojej viere. Odvtedy opäť žila v pokoji a radosti, ktorú môže priniesť iba Duch Svätý – tá istá moc, ktorou Ježiš počas svojej pozemskej služby vyhánal zlých duchov. (Evanjelium podľa Matúša 12,28)

Udržiavali sme kontakt prostredníctvom listov a telefonátov a vždy, keď som sa s ňou rozprával, tešil som sa, keď som cítil jej vitalitu a odhodlanie. Znovu a znovu mi rozprávala o tom, že nachádza veľkú radosť v príhovornej modlitebnej službe, pretože vidí, ako Boh prostredníctvom nej požehnáva iných ľudí.

Normu teší, najmä keď vidí ako manželstvá, ktoré boli na pokraji rozpadu, sú znovu pevné a šťastné. Stal sa z nej veľmi vnímavý, láskyplný človek, ktorý sa zaujíma o duchovné potreby ľudí vo svojom okolí. Spolu s tými, za ktorých sa modlí, ju Boh zachováva mocou Ducha Svätého, ktorá spočíva na človeku prostredníctvom vierou naplnenej modlitby.

HRŔZOSTRAŠNÁ SKÚSENOŠ

Istá matka mi napísala o svojej dcére, ktorá sa volala Marta. Bola v takej ťažkej depresii, že sa psychicky zrútila. Sotva sa z toho dostala, znovu začala trpieť rôznymi fóbiami.

Marta sa bála tmy, bála sa jazdiť v aute, bála sa výšok – vecí, ktoré ju nikdy predtým netrápili. Všetky jej problémy akoby siahali za rámec lekárskej vedy. Lieky, ktoré zaberali iným, boli u nej neúčinné.

Potom sa stalo niečo nečakané. V noci ju budili neviditeľné bytosti tak, že triasli je posteľou alebo robili iné divné veci. Napríklad rolety na spálňových oknách sa odrazu s veľkým buchotom zrolovali.

Matka si uvedomila, že démoni sa snažia zničiť jej dcéru. Hľadala pomoc u kazateľov, no tí len sľúbili, že sa za Martu budú modliť.

Onedlho nato matka získala moje dve knihy, prečítala ich a okamžite sa so mnou skontaktovala. Keď som si vypočul tento príbeh, začal som sa pýtať na niektoré detaily, aby som zistil, čo duchom umožňuje spojenie s Martou. Mohla sa Marta dostať do kontaktu s nadprirodzenými silami bez toho, aby to matka zistila?

Rozrušená matka povedala, že sa mi ozve, keď sa s dcérou porozpráva. Dievča sa napokon priznalo, že jedna z jej spolužiačok má okultný stolík, ktorý používa na komunikáciu s duchom jej mŕtveho bratranca. Duch sa k Marte správal priateľsky až dovtedy, kým jedného dňa nespomenula svoje kresťanstvo. Potom už duch odmietal odpovedať na Martine otázky. Namiesto toho písal hrôzostrašné veci, o ktorých tvrdil, že sa dievčaťu stanú.

Keď som si vypočul tento príbeh, zdôraznil som, že Marta musí prosieť Boha, aby jej odpustil, že sa spájala s okultnými silami. Boh považuje akýkoľvek rozhovor so zlými duchmi za prejav nedôvery voči nemu a za veľmi nebezpečnú vec, pretože sa otvárame pôsobeniu zla. Naliehal som na matku aj na dcéru, aby každý deň začínali modlitbou a prosili Boha, aby dievčaťu pripočítal zásluhy Kristovej preliatej krvi a aby ju obklopil ovzduším svetla a pokoja. Iba tak k nej démoni nebudú mať prístup. Aj jej som poslal spomínaný sedembodový program uzdravenia.

Pán slávy onedlho Martu úplne vyslobodil spod satanovej nadvlády!

Kapitola 8

VEĽKOLEPÝ OBJAV

V mnohých listoch sa ľudia zmieňovali o tom, že modlitebný život sa im stal tou najvzácnejšou skúsenosťou a že získali taký blízky vzťah s Kristom, o akom sa im predtým ani len nezdalo. Príbehy sú rôzne, ale ich hlavná myšlienka je rovnaká. Svoje tvrdenia dokladajú tým, že mi napíšu jednu alebo viac svojich modlitebných skúseností. Ponúkam vám niekoľko z nich.

Muž, ktorý žil vo veľkom kanadskom meste, dostal výtlačok knihy *Neuveriteľné vypočutia modlitieb* a bol taký nadšený jej obsahom, že si objednal 50 výtlačkov a rozdal ich svojim príbuzným a mnohým priateľom. Medzi nimi bola aj jeho dcéra, ktorá sa vydala za podnikateľa. Dcérin manžel bol práve hospitalizovaný kvôli syndrómu vyhorenia.

Veľký tlak v práci mu spôsobil žalúdočné vredy a vyvolával záchvaty nekontrolovateľného hnevu. Krvný tlak sa mu nebezpečne zvýšil a zanechal stopy na jeho srdci. Lekár upozornil manželku tohto podnikateľa, že ak jej manžel radikálne nezmení spôsob života, onedlho zomrie.

Táto správa ženu vyviedla z rovnováhy a nevedela sa upokojiť, kým si nespomenula na výrok, ktorý čítala v Neuveriteľných vypočutiach len pred niekoľkými dňami: Pán Ježiš je „odborník“ na záchranu „beznádejných“ prípadov. (Neuveriteľné vypočutia modlitieb, str. 86)

Tieto slová prehovárali práve do ich situácie. Celým srdcom uverila, že je to Ježiš, kto vyrieši aj tento problém. Rozhodla sa modliť inak a s novou vierou za svojho manžela. Bola presvedčená, že Pán odstráni jeho ťažké bremeno a uzdraví ho.

Začala sa nad Bibliou modliť za svojho manžela a táto modlitba viery priniesla takmer okamžité výsledky. Počas dvoch týždňov pozorovala viditeľné zmeny. O dva týždne išiel manžel k lekárovi. Opakované testy ukazovali, že jeho stav sa výrazne zlepšil.

Onedlho som od nej dostal nadšený list, v ktorom ma prosila o moje telefónne číslo. (Začiatkom roku 1985 môj kardiológ naliehal, aby som si utajil číslo telefónu kvôli pokoju, ktorý potrebujem.) Keď mi zatelefonovala, povedala: „Vedela som, že budete mať francúzsky prízvuk. Oh, aká som rada, že sa môžem s Vami rozprávať.“

Potom, ako sme sa trochu zoznámili, porozprávala mi, ako sa pred niekoľkými rokmi zúčastnila na prednáškach evanjelistu Billyho Grahama v ich meste. V tom čase začal byť pre ňu Kristus skutočný. Mysticismus, ktorý predtým obostieral Ježiša, sa rozplynul a ona začala prežívať Kristovu prítomnosť. Zjavil sa jej ako „cesta, pravda a život“, ako jediný Záchranca.

Uvedomila si, že musí opustiť všetko, na čo sa doteraz spoliehala pod vplyvom náboženskej výchovy. Pochopila, že je len jeden Prostredník a jemu odovzdala svoj život. Len Ježiš zomrel na Golgote za naše spasenie a iba jemu patrí jej život.

„Roky, ktoré som žila pre Krista, boli nádherné, ale Vaša kniha mi otvorila nové pochopenie jeho služby ako Veľkňaza vo svätyni svätých v nebesiach. K mojej doterajšej kresťanskej skúsenosti to pridáva pevnú istotu o nesmiernom bohatstve nebeskej milosti. Prihovorné modlitby za druhých mi priniesli radosť, akú som nepoznala, a tiež nádherné požehnanie do životov druhých.“

Napriek tomu, že volala v čase dennej tarify, rozprávala sa so mnou viac než dve hodiny. Mala mnoho otázok týkajúcich sa mojej viery a moje obrátenie od uctievania démonov ku Kristovi ju fascinovalo.

Nedávno sa so mnou podelila o zaujímavú skúsenosť:

Stav jej manžela sa výrazne zlepšoval. Hoci je manžel nenavštevoval nijaké bohoslužby, nemal výhrady voči tomu, aby ona s deťmi praktizovali svoju vieru. Jedného dňa písala list priateľke. Vtom si spomenula, že je objednaná ku kozmetičke, a tak nechala list na stole a utekala na schôdzku.

Keď prišiel domov jej manžel, zbadal na stole list a keďže zvedavosť je prirodzená vlastnosť mužov, začal ho čítať. Čítal v ňom, ako sa za neho jeho manželka modlila a ako sa jeho zdravie náhle zlepšilo. O tom, čo čítal, nepovedal nič, až do dňa, keď prekvapenej manželke priviezli nový Cadillac. Keď sa ho spýtala, prečo jej dáva taký nádherný dar, opýtal sa: „Kde si sa naučila modliť tak, že tvoje modlitby prinášajú úžasné výsledky?“

„Urobila som niekoľko nádherných objavov,“ odpovedala. A potom mu vyrozprávala celý príbeh.

MUSÍM VÁM NAPÍSAŤ...

Je vždy zaujímavé všímať si poštové známky na listoch, ktoré dostávam. Skôr, ako mi ich Hilda podá, povie mi, odkiaľ sú. Ale

nič sa nevyrovná radosti zo správ, ktoré obsahujú.

Keď píšem tieto riadky, sú dva dni pred sviatkom Vďakvyzďania. Budeme ho oslavovať s našou dcérou a zaťom, Lindou a Mikom Hatleyom tu, v Kalifornii. Keď si posadáme okolo stola, budeme Bohu ďakovať za mnoho vecí. Jednou z nich bude veľké množstvo listov, ktoré mi dali možnosť dozvedieť sa o úžasných spôsoboch, akými Duch Svätý požehnáva životy iných ľudí. Tu je jeden z príkladov:

„Drahý pán Morneau,

Musím Vám napísať tento list, pretože som vďačný za požehnanie, ktoré som prijal vďaka knihe, ktorú ste napísali. Chcem sa Vám za to poďakovať...

K Cirkvi adventistov som sa pripojil pred 23 rokmi a môžem bez zveličovania povedať, že to boli nádherné roky. Ale teraz, keď som si prečítal Vašu knihu o modlitbe, otvorili sa predo mnou nové obzory. Vidím, že budúcnosť ukrýva ešte väčšiu radosť v Pánovi, pretože zrazu dostávam odpovede na mnoho mojich modlitieb za druhých, a to rôznymi spôsobmi.

Čítanie Vašej knihy bolo pre mňa dobrodružstvom objavovania. Teraz vidím, že len Duch Svätý môže spôsobiť, aby sa naše modlitby stali realitou...“

Zdôraznil, ako si uvedomil, že Duch Svätý je **Božou mocou, bez ktorej nemôže nastať vzrast a rozmach cirkvi.** (Skutky apoštolov, str. 33) Ďakoval mi, že som dovolil, aby ma Boh použil na oživenie jeho kresťanskej skúsenosti. Potom mi písal, čo sa dialo v životoch ľudí, ktorí stratili záujem o cirkev a za ktorých sa modlil. *„Keď som videl, ako do nášho zboru vstupuje pár, ktorý tam nebol 12 rokov, mal som veľkú radosť a povzbudilo ma to do ďalšieho modlitebného úsilia.“*

MOC, KTORÁ PRINÁŠA STABILITU

Mimoriadne si cením, keď mi napíšu zaneprázdnení ľudia, pretože viem, koľko to vyžaduje námahy, aby takýto list poslali. Poznám ten stav, keď hľadáte niekoľko voľných chvíľ, aby ste sa mohli venovať svojmu súkromiu.

„Už dávnejšie som plánoval napísať Vám,“ začína jeden list, „ale nebol som to schopný doteraz urobiť. Môj nabitý harmonogram ma natolko zväzuje, že mi znemožňuje robiť veci, ktoré považujem za dôležité – a list pre Vás k nim patrí.

Pracujem v oblasti medicíny a zamestnanie ma naplno vyťažuje. Vaša kniha zasiahla do môjho zaneprázdneného života práve v čase, keď som od Pána potreboval zvláštnu pomoc. Verím, že bola odpoveďou na moje modlitby.

Už mnoho rokov som adventistom a považoval som sa za duchovne zorientovaného človeka. Ale keď som čítal Vašu knihu, objavil som mnoho vecí, ktoré spôsobili pozitívne zmeny v mojom kresťanskom živote.

Môj modlitebný život sa stal radostným a prináša mi vyrovnanosť. Okrem toho mám vzácne skúsenosti so zmenou životov ľudí, za ktorých sa modlím...“

Listy, ktoré prichádzajú vo veľkých hrubých obálkach, väčšinou ukrývajú buď veľký problém, alebo samé dobré správy. Preto ich čítam medzi prvými. Za všetky uvediem jeden príklad:

„Chcem Vám vyrozprávať mnoho nádherných vecí, ale skutočne neviem, kde začať. Naša rodina je teraz šťastná, pretože nás Boh v mnohom požehnal.

Nedávno sme prežívali veľkú radosť, keď bol pokrstený aj náš otec. Viac než 40 rokov, odkedy sa naša mama stala členkou cirkvi adventistov, sme sa my deti spolu s ňou modlili za to, aby náš otec prijal Pána. Ale jeho život ovládal tabak a duchovné veci neboli pre neho príťažlivé. Okrem toho, obchodné záležitosti ho natolko zaneprázdňovali, že na Boha nemal čas.

V roku 1991 si moja matka kúpila v jednom knižnom centre výtlačok Vašej knihy. Keď ju prečítala, napadlo jej množstvo vecí, ako by sme sa mali modliť za otca pozitívnym spôsobom.

Spolu so sestrou sme si tiež prečítali Vašu knihu a objavili sme nádherné veci. Nevieam, či slovo „objaviť“ je to správne – s modlitbou sme, pravdaže, mali určité skúsenosti – ale nemodlili sme sa spôsobom, aký spomínate.

Čítať o modlitebných skúsenostiach a o tom, ako predkladáte potreby ľudí Pánovi, nás veľmi povzbudilo. Začali sme sa modliť oveľa zmysluplnejšie a prosili sme Ducha Svätého, aby nám pomohol modliť sa mocou naplnené modlitby. Uvedomili sme si, že zásluhy Ježišovej krvi preliatej na Golgote sú kľúčom, ktorý otvára cestu k spaseniu.

Pán Morneau, veľmi Vám ďakujeme za to, že ste nám pomohli vidieť, ako je Duch Svätý schopný zasiahnuť a zachrániť aj „nezachrániteľné“.

Denne sme pokračovali v modlitbách, aby Duch Svätý obklopil nášho otca vzácnou atmosférou svetla a pokoja a aby tak zablokoval mätúce a nebezpečné myšlienky, ktoré pochádzali od zlých duchov a ktoré spôsobovali, že musel niesť mnohé ťažké bremená.

Prešiel určitý čas a obe sme na ňom badali povzbudzujúce zmeny. Začal sa častejšie smiať. Po čase sa stal zhovorčivejším

–a to až do takej miery, že začal matke hovoriť o svojej práci, a to nikdy predtým nerobil.

Jedného dňa jej povedal: „Mary, verím, že čím si staršia, tým sa účinnejšie modlíš.“

Mama takmer odpadla od prekvapenia. On však pokračoval: „Pred časom som mal veľmi nepríjemný problém. Z továrne mi poslali iný tovar, než som si objednal. Hneď som sa rozhodol zavolať vedúcemu a povedať mu, čo si o tom myslím. Ale stalo sa niečo zvláštne. Namiesto toho, aby som sa nahneval ako vždy, keď sa vyskytne nejaký nečakaný problém, zostal som úplne pokojný. To ma úplne zarazilo.

Potom som si spomenul na teba a na to, ako riešiš problémy pomocou modlitby. Napadlo mi, že sa určite za mňa modlíš, aby som sa tohto zlozvyku zbavil. Bol to silný pocit. Je to zvláštne, však? Bolo pre mňa ťažké hovoriť o tom, ale chcel som ti to povedať.

Výsledkom bolo, že som poprosil Pána, či by nepomohol vyriešiť ťažkosti v továrni, hoci som to nezvykol robiť a nikdy som mu nevenoval mnoho z môjho času. O hodinu som mal telefonát z fabriky, v ktorom ma uistili, že ráno budem mať zásielku doručenú.‘...“

Keď som čítal list tejto ženy, bol som vďačný, že som mohol vidieť, ako nádherne Duch Svätý pracuje a vedie ľudí ku Kristovi.

„...Spolu s mamou a sestrou sme sa naďalej modlili,“ vysvetľovala žena vo svojom liste, „ale neodvažovali sme sa s ním rozprávať o duchovných veciach najmä preto, že sme poznali jeho podráždené reakcie od času, ako sa moja matka stala adventistkou. Prežívali sme však pokoj, pretože sme vedeli, že ho vyučuje Duch Svätý. Náš otec bol v dobrých rukách. „Akú lepšiu pomoc môžeme dostať?“ povedala matka. A okrem toho, ak by chcel vedieť niečo viac, matka mala knižnicu plnú kníh.

Jedného dňa nám oznámil, že už nefajčí. Gratulovali sme mu, že sa rozhodol prekonať túto mocnú a ničivú silu v jeho živote. Boli sme nadšené, keď sme si uvedomili, že je to nádherná odpoveď na naše modlitby.

Keď sa jedného večera chystal spať, zaujala ho na matkinom nočnom stolíku kniha Neuveriteľné vypočutia modlitieb. Opýtal sa, či sa to dá čítať. ‚Sú tie odpovede skutočne také neuveriteľné, ako sa hovorí na obale? Mohol by som sa na to pozrieť?‘ pokračoval.

Matka sa snažila nedať najavo prekvapenie. Bola nekonečne vďačná Pánovi za manželov prebudený záujem o modlitbu. Prečítal si dve kapitoly, vypol svetlo a zaspal. Nasledujúci večer si prečítal tie isté dve kapitoly a išiel spať. Tretiu noc si prečítal opäť druhú kapitolu, poznamenal, že je to fascinujúce a potom išiel znovu spať. Ďalšie dva dni čítal znovu tú istú kapitolu, ale nepovedal o nej ani slovo.

Matka veľmi túžila počuť jeho názor na to, čo prečítal, ale obávala sa ho opýtať. Stále si pripomínala: ‚Nesmiem sa pokúšať robiť prácu Duchu Svätého.‘ Otec nám neskôr povedal, že ho zaujal najmä rozhovor o nedôvere Bohu a nevere (strany 28 – 31 v knihe Neuveriteľné vypočutia modlitieb – pozn. redakcie.).

Nasledujúci piatok matke oznámil, že v sobotu už nebude chodiť do práce. Rozradostená premýšľala o tom, že ho pozve do zboru, ale potom sa rozhodla, že to radšej neurobí. Rozhodnutie musí prísť zvnútra.

Keď sa vrátila domov, čakalo ju veľké prekvapenie.

‚Mária,‘ povedal otec. ‚Musím ti povedať niečo veľmi dôležité. Kým si bola v zbore, prečítal som si zvyšok knihy Neuveriteľné vypočutia modlitieb. Rozprával som sa s Pánom o tom, čo som čítal a on mi dával jasne porozumieť, čo mám robiť. Nabudúce pôjdem

s tebou do zboru, aj keď ma ranné vstávanie bude stáť určité sebazaprenie. Môžeš o mojom rozhodnutí povedať aj našim dcéram, ak im to urobí radosť.

Pán Morneau, dúfam, že som Vás svojím dlhým listom neunavila. Chcela som Vám len vyrozprávať našu modlitebnú skúsenosť s otcom – do všetkých podrobností – pretože je to nádherný príklad toho, ako Duch Svätý mení životy, dokonca aj životy tých, ktorých prípady sa nám zdajú beznádejné. Štyridsať rokov čakania na zázrak – to je veru dosť dlhý časový úsek!

Každý deň ďakujem Pánovi za Vás a vždy budem na Vás myslieť vo svojich modlitbách. Ďakuje Vám aj moja matka a sestra. Z celého srdca ďakujeme za to, že ste napísali o svojich modlitebných skúsenostiach.

S kresťanskou láskou...“

Kapitola 9

NEPODMIENENÁ LÁSKA

Odkedy vyšla moja prvá kniha o príhovorných modlitbách, prežil som mnoho skúseností, ktoré nielen posúvali hranice môjho uvažovania, ale často ma privádzali aj do rozpakov.

Niektorí si myslia, že mám nejaké nadprirodzené schopnosti a že môžem vyriešiť každý problém – náboženský alebo svetský. Myslia si, že mám akýsi druh šalamúnskej múdrosti. Inokedy ma dokonca pokladajú za svojho duchovného vodcu. Dovoľte ilustráciu:

Žena z Ekvádoru navštívila svojich príbuzných v Spojených štátoch. Od vydavateľa získala moju adresu a napísala mi, aby som jej poslal telefónne číslo. „Je to veľmi dôležité,“ naliehala.

O niekoľko dní mi zatelefonovala a po niekoľkých minútach rozhovoru ma nazvala pastorom Morneauom. Najprv som si o tom nič nemyslel, ale keď ma tak oslovila niekoľkokrát, povedal som, že nie som vysvätený kazateľ, iba vysvätený laik. Poďakovala mi za upozornenie a pokračovala v rozhovore.

O niekoľko minút mi znovu povedala: „Pastor Morneau, neurobili by ste pre mňa láskavosť?“

„Ak to bude možné a ak ma prestanete nazývať pastorm, rád to pre vás urobím,“ odpovedal som.

Po troch či štyroch sekundách mlčania povedala: „Je pre mňa veľmi ťažké nepovažovať vás za Božieho služobníka. Po prečítaní vašej knihy som od Pána dostala toľko pomoci, povzbudenia, pokoja a naplnenia, že vás pokladám za svojho pastora.“ A potom hlasom, v ktorom bolo počuť kapituláciu, ale aj túžbu po súhlase, dodala: „Prosím vás, mohla by som vás naďalej považovať za svojho pastora, za svojho duchovného vodcu? Veľmi by mi to pomohlo.“

Odpovedal som jej rovnako ako mojej žene, keď si chcela kúpiť mačku: „Zdá sa mi, že je to O.K., ak vám to urobí radosť. (Na mačky som alergický.)“

Vždy, keď sa niekto o mne začne obdivne vyjadrovať, upriamim ho na Krista, ktorý požehnal môj život v mnohých oblastiach. „Všetka sláva patrí Bohu,“ poviem im. „Všetka chvála musí smerovať k Otcovi, Synovi a Svätému Duchu. Čokoľvek som urobil prostredníctvom modlitieb alebo písania – udialo sa to len v Božej moci a z Božej milosti.“

Okrem duchovných rád mnohí odo mňa očakávajú aj riešenie všakových osobných problémov. Často sa napríklad opakuje otázka týkajúca sa dedičstva, ktoré zamýšľali dať rodičia svojim deťom. Pretože deti odišli od Pána, nevedia, ako sa majú zachovať, aby to bolo pre ich deti správne rozhodnutie, ktoré by ich niečomu naučilo.

Niektorí rodičia, ktorí sa na mňa nakontaktovali, sa rozhodli vynechať deti zo svojej poslednej vôle, ale chceli vedieť, čo si o tom myslím. V každom prípade som sa snažil použiť všetok takt, ktorý mám. Modlil som sa, aby som povedal správnu vec a neurazil ich.

Nedávno som zažil skúsenosť, ktorá možno vyrieši tento obrovský problém mnohých ľudí. Obrátila sa na mňa bohatá vdova, ktorá dovŕšila osemdesiatku, a oznámila mi, že sa rozhodla vydediť svoje dve deti v strednom veku, ktoré nemilujú Boha. Ako som to urobil už predtým, navrhol som jej, aby sa za to modlila. „Pán Vás bude iste viesť tak, ako je to vo Vašej situácii správne,“ uistil som ju.

„Keď som čítala vašu knihu,“ povedala, „všimla som si, že keď ste čelili problému, ihneď ste sa spýtali Pána: „Čo mám robiť?“ A vzápätí vám prišiel na myseľ verš z Biblie alebo citát z kníh Ellen Whiteovej – verš alebo citát, v ktorom sa nachádzala správna odpoveď. Bola by som vám veľmi vďačná, keby ste sa takto modlili aj za môj problém.“

V tú noc, keď som sa na modlitbe rozprával s mojím nebeským Otcom, ďakoval som mu za nádherné spôsoby, ktorými ma Duch Svätý v minulosti viedol, a predložil som Bohu žiadosť tejto ženy. Prosil som o zvláštne svetlo a múdrosť pre kresťanských rodičov, ktorí sa zaoberajú otázkou, či vydediť svoje deti.

Je mojím zvykom, že keď sa modlím, zastavím sa a meditujem nad tým, čo Bohu predkladám. Prosím Pána, aby mi dal na myseľ správne slová, ktoré mám povedať alebo urobiť. A skutočne, často mi príde na myseľ verš z Biblie, ktorý odstráni všetky pochybnosti a ukáže mi jasnú cestu.

V tú noc mi prišli na myseľ slová „nepodmienená láska“. Keď som si ich niekoľkokrát zopakoval, snažil som sa zistiť, aký súvis majú s problémom, o ktorom premýšľam. Vybavil sa mi 21. verš z 15. kapitoly Evanjelia podľa Lukáša: *Syn mu povedal: Otče, zhrešil som proti nebu aj proti tebe. Nie som viac hoden volať sa tvojím synom.*

Pred mnohými rokmi som sa naučil podobenstvo o stratenom synovi naspamäť, aby som si mohol vždy pripomenúť Boží láskavý prístup k „márnotratným“ ľudským bytostiam. Okrem toho som si živo pamätal skúsenosť strateného syna, ktorú prežili nedávno naši priatelia.

Istý pár nám povedal, ako im syn, ktorý práve skončil strednú školu, zlomil jedného dňa srdce, keď sa rozhodol odísť z domu a nikdy sa nevrátiť. Hoci títo rodičia nemali peniaze, ktoré by mu dali na cestu, predsa majú oba príbehy, tento a biblický, veľa spoločného: neočakávaná správa o synovom odchode, jeho závisť a presvedčenie, že sa rodičia správajú k jeho sestre lepšie, a podobne.

Svoju zatrpknutosť si syn často ventiloval na rodičoch. Srdce matky sa zlomilo a nedalo sa uzdraviť. Viac ako dva mesiace plakávala každý deň, kým nepochopila, že žijeme v krutom svete, a že ona je len jednou z mnohých matiek, ktoré trpia takýmto tragickým odmietnutím.

Otec vo svojom boľavom srdci premýšľal nad celou skúsenosťou a snažil sa urobiť to najlepšie, čo vedel, aby potešil svoju ženu. Prešlo niekoľko rokov bez akejkoľvek správy o synovi. Až jedného dňa rodičom zatelefonoval šerif z Erie Country, v štáte New York, že ich syn je vo väzení. Zaplietol sa do série krádeží.

Hoci ich to nesmierne zarmútilo, boli šťastní už len z toho, že ich syn žije. Nestrácali čas a vybrali sa za ním. Zariadili aj prepustenie na kauciu.

U niektorých priateľov sa ich konanie nestretlo s pochopením. Povedali im, že keby to bol ich syn, nechali by ho vo väzení, až kým by tam „nezhnil“. Rodičia však syna naďalej milovali. Stáli pri ňom počas celého dlhého súdneho procesu a nakoniec zaplatili právnikovi a ostatným poplatky.

Spomenul som si na tento príbeh. Hneď som si uvedomil, že to je príklad ozajstnej nepodmienej lásky. Lásky, ktorá pochádza priamo z Božieho srdca.

Zasvietil som, zobral som si Bibliu a prečítal znovu celé podobenstvo. Túžil som pochopiť Božiu nepodmienujúcu lásku a čo to robí s našim charakterom. Ježiš povedal: *Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.* (Evanjelium podľa Matúša 5,48)

Otec v podobenstve predstavuje nášho nebeského Otca, dokonalého v láske.

Túžil po návrate svojho syna a pravdepodobne niekoľkokrát denne sa vyšiel pozrieť na cestu – dúfal, že uvidí jeho siluetu na horizonte. Keď sa syn vrátil domov, Biblia hovorí, že *ešte bol ďaleko, keď ho otec uzrel. Zlutoval sa nad ním, pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho.* (Evanjelium podľa Lukáša 15,20)

Trúfam si povedať, že syn bol nielen v otrhaných šatách, ale smrdel ako tie prasce, o ktoré sa staral. V knihe Kristove podobenstvá čítame:

Otec nechcel, aby si zvedaví ľudia robili posmech z biedneho a roztrhaného oblečenia jeho zúboženého syna. Vzal svoj drahý, bohato zdobený plášť a zahalil ním vychudnutého chlapca. (Kristove podobenstvá, str. 157)

NIČÍM NEPODMIENENÁ LÁSKA

Predstavme si však, že by sa otec správal k synovi podľa bežných ľudských pravidiel:

Otec síce vyšiel, aby sa stretol so synom, no nie preto, aby ho privítal doma, ale aby sa s ním poráтал. Keď sa mladý muž do-

stane do vzdialenosti asi 15 metrov, otec mu prikáže, aby zastal, a neopovážil sa pristúpiť bližšie. „Syn,“ povie, „pozri sa na seba – hrozne smrdíš a to, čo máš na sebe, sú odporné handry. Čo si to urobil so všetkými peniazmi, ktoré som ti dal? A okrem toho, čo si od toho sľubuješ, že sa vraciaš domov? Kto ti povedal, že budeš doma vítaný?“

Chlapec sa snaží vysvetliť to, ale vždy, keď chce niečo povedať, jeho otec ho preruší a začne chlapca poučovať:

„Nepovedal som ti, keď si odišiel z domu, aby si sa nikdy nevracal, ak nemáš v úmysle stať sa vzorným človekom? Ale ako sa mi zdá, ty si sa nenaučil ani jediná vec, ktorá by z teba urobila lepšieho človeka.“

Mladý muž sa niekoľkokrát pokúša niečo povedať, ale otec mu nedá možnosť. „Čo môže byť také dôležité, že sa ma snažíš neustále prerušovať?“ napokon vyštekne otec.

„Otec, tri dni som nejedol. Myslíš si, že by sme mohli ísť domov a kým budem niečo jesť, povieš mi pravidlá, podľa ktorých budem musieť teraz žiť?“

„Tri dni si nejedol? To ti len prospeje. Po tom, ako si minul všetky peniaze, ktoré som ti dal, si iné ani nezaslúžiš. Máš, čo si chcel...“

Dlho a pozorne som premýšľal o tomto podobenstve. Keď bohatá vdova znovu zatelefonovala, aby sa dozvedela, akú odpoveď som dostal na otázku, či by mala vydediť svoje dospelé deti, vedel som, čo jej mám povedať. Ale predtým, než som jej povedal, o čom som premýšľal, opýtal som sa jej: „Záleží vám na tom, aby ste ich videli na novej zemi?“

„Prečo sa ma na to pýtate?“ odpovedala. „Urobila by som všetko, aby tam boli aj moje deti.“

Potom som jej navrhol, že ak sa nepodarilo doviest' ich ku Kristovi, kým žije, mohla by – prostredníctvom Ducha Svätého – mať veľký vplyv na ich životy aj po svojej smrti tým, že im preukáže svoju nepodmienenú lásku zvláštnym spôsobom.

„Môžete napísať a zapečatiť list,“ navrhol som, „s inštrukciami, aby ho neotvorili skôr ako po vašej smrti. Mal by byť priložený k vašej poslednej vôli a uložený u vášho právnik. Malo by v ňom byť posolstvo, ktoré by im vyjadriло vašu neochvejnú lásku k nim.

Možno by ste ho mohli začať tým, že im poviete o radosti a šťastí, ktoré prinášali do vášho domova odo dňa, keď sa narodili. Ako ste boli s manželom obohatení tým, čo robili. Ako sa usmievali, keď ste sa s nimi rozprávali, ako sa tešili z hračky, akí boli zvedaví, keď začali chodiť atď.

Čím radostnejšie opíšete tie udalosti z ich života, ktoré vás potešili, tým lepšie pochopia, ako vám záležalo na ich šťastí a spokojnosti v pozemskom živote aj vo večnosti. Keď bude do ich životov prehovárať Duch Svätý, mohlo by ich to po vašom odchode priviesť k prehodnoteniu dovtedajšieho spôsobu života. Možno až vtedy, keď si uvedomia, aká neistá je niť tohto života, zatúžia privlastniť si nové hodnoty a začať žiť pre tie veci, ktoré vedú do večného života. Zatúžia byť s vami na Novej zemi.“

Žena sa rozplakala. Na chvíľku stíchla, aby opäť získala stratený pokoj. Napokon povedala: „Pán Morneau, som veľmi rada, že som sa s vami rozprávala. Môj dobrý priateľ mi poradil, aby som deti vydedila, že im tým dám tú najlepšiu lekciu, na ktorú nikdy nezabudnú.

Ale teraz si uvedomujem, čo by som tým dosiahla. Len by to zatvrdilo ich srdcia. Potom by sotva nasledovali príklad, ktorý

som im dala, a neslúžili by Pánovi. Byť so mnou na Novej zemi by bola určite tá posledná vec, ktorú by si priali.

Odvtedy som mal príležitosť pomôcť ďalším dvom ľuďom s rovnakým problémom. V každom prípade som im poukázal na Božiu nepodmienenú lásku v protiklade k ľudskej láske a opýtal som sa ich, ako by mohli vo svojej špecifickej situácii prejať túto lásku voči svojim deťom.

Kapitola 10

VAŠE MYŠLIENKY – SÚ SKUTOČNE VAŠE?

Žijeme v rýchlom svete a čelíme permanentnému tlaku z každej strany. Mocné vplyvy sa dožadujú našej pozornosti a času. Neustále musíme robiť dôležité rozhodnutia.

Rýchle jedlá, elektronické bankovníctvo, mobilné telefóny, ktoré nám umožňujú telefonovať, kým sa rútime po diaľnici, prúdové lietadlá, ktoré nás za niekoľko hodín premiestnia na druhý kontinent – všetko je tu akoby len nato, aby nás to hnalo obrovskou rýchlosťou životom. Takýto spôsob života dostane však mnohých až na dno. Množstvo listov, ktoré dostávam, hovorí o rastúcej potrebe nadprirodzenej sily, ktorá by nám pomohla vysporiadať sa so závratnou rýchlosťou uponáhľaného sveta. Ľudia túžia po nevyčerpatelnej sile. Premýšľajte, prosím, nad nasledujúcimi citátmi z listov, ktoré som dostal.

ZÚFALSTVO

„Nechcem Vám byť na príťaž, ale zúfalo túžim po božskej moci, ktorá by mi pomohla nestratiť zdravý rozum. Hoci som pre Vás úplne neznámy, píšem Vám v nádeji, že pochopíte moju veľkú potrebu a budete sa za mňa prihovárať u Boha...“

SKLÚČENOSŤ

„Budem Vám vďačný za modlitby, pretože ma skutočne opúšťa rozum. Mám problémy s depresiami... Moja viera je slabá a myseľ veľmi pesimistická...“

„Máte pravdu, keď vo svojej knihe hovoríte, že negatívne myšlienky sú stresujúce. Pochopil som to na vlastnej skúsenosti, ale nemôžem si pomôcť. Nedokážem sa zameriavať na pekné stránky vecí. Hoci som sa podrobil liečbe, užívam predpísané lieky a prijímam pomoc druhých, nikto zatiaľ nevyriešil môj problém. Bojím sa, že ak to takto bude pokračovať, skončím na psychiatrii.“

Prosím Vás, modlite sa za mňa a ak by vám Ježiš dal nejaké riešenie môjho problému, prosím, napíšte mi!“

UTRPENIE

„Píšem Vám s nádejou, že možno budete ochotný modliť sa za mňa. Trpím depesiou už dosť dlhý čas. Znemožňuje mi v niektorých chvíľach myslieť či konať správne. Hoci som v lekárskej starostlivosti, moja situácia sa nezlepšuje.“

Môjmu lekárovi som povedal, že sa mi zdá, akoby ma ovládala nejaká temná sila, ktorej sa nedokážem zbaviť. Myslite si, že je to možné?“

Milujem Boha a po celý život sa snažím žiť podľa Božích zásad...“

VEĽKÁ BOLEŠŤ

„...už s tým nedokážem žiť. Pociťujem veľkú bolesť, duševné muku a depresie... prosím Boha, aby som zomrel.“

BEZVÝCHODISKOVOSŤ

*„Všetky moje dospelé deti odišli z cirkvi, pretože tam nena-
chádzajú pomoc, ktorú potrebujú, aby sa vysporiadali so životom
v dnešnom svete. Ich mysle sú zmätené a stresované do takej miery,
že sa rozpadajú ich manželstvá a my, starí rodičia, sa snažíme
postarať o vnúčatá...*

*Je na tom niečo nepochopiteľné. Brat Morneau, nevyhnutne
potrebujeme Tvoje modlitby.“*

Listy, z ktorých som vybral tieto útržky, nie sú z tých najhor-
ších, ktoré som dostal. V niektorých sa hovorí, že pisateľ plánuje
spáchať samovraždu. V iných autor opisuje neuveriteľné utrpenie
a bolesť. Ľudia mi odhaľujú veci, ktoré by zrejme nepovedali
nikomu inému. Opisujú svet, v ktorom pracujú neviditeľné sily,
a ktorých jediným cieľom je ľudské utrpenie, ničenie a smrť.
Len málokto z nich vie niečo o moci alebo činnosti týchto síl
a o tom, ako môžu ovládnuť nestráženú ľudskú myseľ.

V čase, keď som uctieval démonských duchov, špiritistický
kňaz povedal, že démoni môžu zničiť životnú silu človeka tým,
že príliš podnietia jeho predstavivosť. Povedal, že majú schopnosť
vkladať do myslí obrazy, ktoré ľudia pokladajú za svoje vlastné
myšlienky. Radi mätú ľudskú myseľ. „Pretože ľudia veria, že
všetky myšlienky pochádzajú z ich mysle,“ povedal, „sú zdesení
nad tým, čo všetko tam nájdú. Myslia si, že takíto v skutočnosti
sú. Duchovia zneužívajú tento omyl, aby dostali ľudí do stavu,
že začnú nenávidieť sami seba. Ak takéto myšlienky vojdú do
mysle človeka, začne si o sebe myslieť, že je naozaj hrozný a niet
mu pomoci.“ Človek sa tak sám zatracuje.

Niektorých duchovia vedú k tomu, aby si mysleli, že sa vymy-
kajú z bežného priemeru – a to len preto, že sa v ich myšliach

objavujú „zvláštne“ myšlienky. Takíto ľudia potom kritizujú tých „menej obdarovaných“ a sú presvedčení, že je ich povinnosťou povedať im, ako majú žiť. Ich slová ničia a znepriateľujú.

Veľa dnes počujeme o ľuďoch, ktorí prežívajú nevysvetliteľné „zmeny nálad“. V jednu chvíľu sa smejú a vzápätí, bez akéhokoľvek zjavného dôvodu, reagujú podráždene, alebo v nich náhle prepukne neovládateľná agresivita a niekoho napadnú. Príčiny môžu byť rôzne: fyzické alebo psychické, ale môžu patriť aj do oblasti, ktorú nazývam satanská sugescia. Spôsobom, ktorému celkom nerozumieme, môžu satan a jeho anjeli ovplyvňovať duševný stav ľudí katastrofálnym spôsobom. Za človeka, ktorý je obeťou takýchto náhlych zmien nálad, sa môžeme modliť omnoho účinnejšie, ak si uvedomíme, že prosíme o božskú ochranu pred zlými vplyvmi. Naša modlitba sa stáva súčasťou „služby zmierenia“, o ktorej hovorí apoštol Pavel.

V prvom zväzku *Svedectiev pre cirkev* sa nachádza krátky článok s nadpisom „Pochopenie v rodine“. Ellen Whiteová v ňom píše o páre, ktorých nazýva brat a sestra C., a ktorí prežívali mnoho problémov. Vo videní sa dozvedela, že väčšina ich problémov pochádza z vplyvu satana na manželovo myslenie.

Máš skazenú predstavivosť a tvoj stav je poľutovaniahodný, napísala mu. Ale jediný, kto ti môže pomôcť, si ty sám. Ak chceš žiť vierou, hovor o nej, premýšľaj o nádeji... Ale ak dovoľíš, aby satan ovládal tvoje myšlienky, ako si to urobil, staneš sa pre neho prostriedkom, cez ktorý zničí teba i šťastie tvojej rodiny. (str. 699)

Manželke sestra Whiteová napísala: *Svojho manžela by si mala ľutovať. Cíti sa taký nešťastný, že život sa stal pre neho bremenom. Jeho predstavivosť je skazená. Jeho pohľad je negatívne naladený už tak dlho, že keď sa stretne s nešťastím alebo*

sklamaním, má pocit, že všetko speje k zániku... Čím viac o tom premýšľa, tým viac sa zhoršuje jeho život, a tým kazí životy ľudí okolo seba. Nemá dôvod cítiť sa tak, ako sa cíti – je to satanovo dielo. (str. 703)

Keď hovorím o tom, že môžeme upadnúť do nadvlády satanskej sugescie, neznamená to, že nás ovládajú démoni, ako to často tvrdia tí, ktorí konajú službu vyslobodenia. Keď Ježiš začal rozprávať svojim učeníkom o tom, že má zomrieť a že bude znovu vzkriesený, Peter ho napomenul. (Evanjelium podľa Matúša 16,21.22) Ježiš odpovedal na Petrovo napomenutie vyhlásením: ***Chod' mi z cesty, Satan! Si mi na pohoršenie, lebo nemáš na mysli veci Božie, ale ľudské.*** (verš 23)

Hoci Ježiš povedal, že učeníkov čin pochádza od satana, nemal na mysli, že Peter je posadnutý nečistým duchom, ale jednoducho to, že sa nechal ovplyvniť satanom.

Keď odpovedám ľuďom, ktorí mi napíšu podobné listy ako tie, z ktorých som citoval na začiatku tejto kapitoly, snažím sa ich pozornosť obrátiť na to, že ***zbrane nášho boja nie sú telesné, ale od Boha majú moc zboriť hradby. Nimi boríme ľudské výmysly a každú povýšenosť, čo sa dvíha proti poznávaniu Boha, a nimi každú myšlienku viažeme k poslušnosti voči Kristovi.*** (2. list Korinťanom 10,4,5)

Zdôrazňujem najmä význam modlitieb o prítomnosť, pomazanie a moc Ducha Svätého, ktorý bude za nich bojovať duchovné boje.

Len opravdivá, vytrvalá, k Bohu sa upínajúca modlitba viery... môže zaručiť pomoc Ducha Svätého v boji proti kniežatám a zlým mocnostiam, vládcom temnoty tohto sveta a mocným duchom v nebeských oblastiach. (Túžba vekov, str. 300)

Mnohí z tých, ktorí sa začali modliť s plným pochopením toho, proti komu bojujú, sa teraz tešia z veľkého víťazstva nad problémom, ktorý sa im v minulosti javil ako neprekonateľný.

Satanove útoky na veriacich musíme brať vážne. Ellen Whiteová píše: *Satan a jeho pustošivé dielo v nich nevzbudzuje dostatočný odpor, lebo nevedia o jeho moci a zlobe, ani o nesmiernom rozsahu boja proti Kristovi a jeho cirkvi. V tom sa mnoho ľudí mylí. Nechápu, že ich nepriateľ je mocný vojvodca, ktorý ovláda mysle svojich stúpcov a podľa svojich zákerných plánov obratne bojuje proti Kristovi, len aby ohrozil spásu ľudí.*

Medzi vyznávačmi Krista, ba priam aj medzi služobníkmi evanjelia sa len zriedkavo hovorí o satanovi, s výnimkou okrajových zmienok z kazateľníc. Prehliadajú sa dôkazy jeho sústavnej činnosti a jeho úspechy. Neberú sa vážne výstražné varovania o jeho klamstvách. Zdá sa, akoby veriaci celkom zabudli, že existuje. (Veľký spor vekov, str. 365 – 366)

Okrem upozornenia na mnohé satanove aktivity zamerané proti padlým ľudským bytostiam, sú tam aj slová povzbudenia: *Moc a zloba satana a jeho stúpcov by nás mohli naozaj znepokojovať, keby nám zvrchovaná moc Vykupiteľa neponúkala útočisko a vyslobodenie. Svoje domy starostlivo zamkujeme, aby sme si ochránili majetok a život pred zlými ľuďmi. Málokedy však myslíme na zlých anjelov, ktorí sa nás stále snažia znepokojovať a proti ktorým sa vlastnými silami nevieme ubrániť.*

Kým im to Pán dovoľí, môžu škodlivo ovplyvňovať myseľ, ohrozovať telo, zničiť majetok, ba aj pripravovať o život. Radujú sa len z utrpenia a skazy... Tí, čo nasledujú Ježiša Krista, sú pod Božou ochranou v bezpečí. Pán posiela svojich mocných anjelov, ktorí týchto ľudí chránia. Zákerný nepriateľ nemôže prelomiť Boží ochranný múr okolo veriaceho ľudu. (Tamtiež, str. 373)

Pán nám dal myseľ a požehnal aj schopnosť utvárať si v mysliach predstavy o veciach, ktoré nie sú uchopiteľné našimi zmyslami. Boh nás obdaril schopnosťou tvoriť nové myšlienky alebo pochopiť staré novým spôsobom. Hlavnú úlohu pri tom má naša predstavivosť. Chráňme si ju a modlime sa so všetkou vážnosťou, aby jej nepriatelia nášho Pána neublížili.

Iba mocou Ducha Svätého môžu títo trpiaci, muži a ženy, ktorí mi napísali, prekonať veľké rozčarovanie a utrpenie, ktoré satan a tento hriechom naplnený svet na nás kladú.

SEDEM KROKOV K UZDRAVENIU

Jedna z najčastejších otázok, ktorú dostávam, sa týka môjho názoru na službu vyslobodzovania z moci démonických síl.

Na začiatok opíšem skúsenosť pani Dohertyovej, kresťanky, ktorej dcéra Klára po vypočutí kázne človeka aktívneho v službe uzdravovania nadobudla presvedčenie, že aj ona je posadnutá zlým duchom, a preto sa rozhodla podrobiť exorcizmu.

Ako mi pani Dohertyová v telefóne povedala, kázeň úplne zničila Klárinu vieru v Krista a jej život bol odvtedy už len trápením. Takmer ustavične počula hlasy, ktoré ju budili v noci, bránili jej spať do skorých ranných hodín. Dotyčný „exorcista“ dokonca jej dcére povedal, že by si mala zvyknúť na to, že počuje hlasy démonov, pretože budú s ňou stále.

Pani Dohertyová dostala výtláčok Neuveriteľných vypočutí modlitieb a večer knihu čítala vo svojej spálni. Potom sa modlila o Božiu pomoc, aby bola schopná napísať mi o Klárinom probléme. O niečo neskôr vybehla zo svojej izby jej dcéra, ktorá o knihe nevedela, a vo veľkom rozčúlení sa pýtala: „Mami, kto je to pán Morneau?“

Pani Dohertyová bola prekvapená a spýtala sa jej, prečo to chce vedieť. Dievča odpovedalo, že ju varoval hlas: „Nedovoľ, aby tvoja matka zatelefonovala pánovi Morneauovi. Z celej duše ho nenávidíme a okrem toho ti aj tak nemôže pomôcť. Ak mu tvoja matka zatelefonuje, nedovoľíme ti celé dni spať.“

Ako mi napísala pani Dohertyová, aj keď jej dcéra prikáže duchom, aby ju v mene Ježiša opustili, smejú sa a hovoria, že neexistuje spôsob, akým by ich mohla vyhnúť. Problém dosiahol bod, keď dievča začalo pomýšľať na samovraždu, aby ukončilo nadvládu démonov.

„Niektorí ľudia nedostali Božie poverenie a vzali na seba úlohu Duchu Svätého,“ napísal som pani Dohertyovej, „...a výsledkom je úroda utrpenia. Mnoho kresťanov sa kvôli tomu stalo obeťou satanovej krutosti.

Moja vlastná skúsenosť so špiritizmom mi pomohla pochopiť nebezpečenstvo, do akého sa zaplietla Vaša dcéra.

Dovoľte mi, aby som Vašu pozornosť upriamil na verš, ktorý upozorňuje na to, že pod hradbami Nového Jeruzalema budú medzi hriešnymi ľuďmi aj mnohí z tých ‚učeníkov‘, ktorí vyhánali z ľudí démonov. Sú to slová samotného Ježiša:

Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyhánali sme v tvojom mene démonov?... Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti! (Evanjelium podľa Matúša 7,22.23)

Rozumiem tomu tak, že Ježiš tu hovorí, že niektorí z tých, ktorí vyhánajú démonov z ľudí, sú páchatelia hriechu a v skutočnosti nerobia Kristovu prácu, ale prácu diablovu. Mnohým sa to zdá nepravdepodobné, ale Písmo nás na to upozorňuje. Boli to však falošní Kristovi nasledovníci, ktorí sa sami vyhlásili za exorcistov,

ale Boh ich nepoznal, aj keď sa odvolávali na mocné znamenia učeníctva Ježiša Krista.

Piata kniha Mojžišova 18,10-12 vymenúva rôzne činnosti, ktoré privedú ľudí do kontaktu s nadprirodzenými silami. Mojžiš vyhlásil, že zapojiť sa do takýchto vecí je veľmi nebezpečné a porušujúce Boha:

verš 10: Nech sa nenájde u teba taký, čo by syna alebo dcéru prevádzal ohňom, ani veštec, ani vykladač znamení, ani hádač, ani čarodejník,

verš 11: ani zaklínač, ani vyvolávač duchov, ani vedomec, ani kto by sa vypytoval na mŕtvych;

verš 12: Lebo je Hospodinovi ohavný každý, kto robí tieto veci. Pre tieto ohavnosti ich vyháňa Hospodin, tvoj Boh, pred teba.

Okolité národy sa zaoberali týmito okultnými praktikami a Boh zakázal Izraelitom, aby s nimi mali nejaký kontakt. Rád by som upriamil Vašu pozornosť znovu na verš 11 a výraz vyvolávač duchov.

V čase, keď som patrila medzi uctievačov démonov, bol som prekvapený, že duchov rozdeľovali na tri rozličné skupiny. Takzvaní priateľskí duchovia sú tí, ktorí sa špecializujú na odvádzanie ľudí od Krista. Klamú a predstierajú, že sú duchmi mŕtvych.

Ďalšie dve skupiny, o ktorých hovorili, sú ‚bojovníci‘ a ‚utláčatelia‘. O bojovníkoch som sa dozvedel, že sa sústreďujú na rozbíjanie rodín, roznečovanie nenávisťi medzi skupinami v spoločnosti a na rozpútavanie vojen medzi národmi. Posledná skupina – utláčatelia – nachádza najväčšie potešenie v spôsobovaní nešťastia a v ničení ľudí.

*Teraz sa pozrime na to, ako dlho by ten, ktorý sa rozprával s ‚priateľským‘ duchom, ostal nažive medzi Izraelitmi. Tretia kniha Mojžišova 20,26.27 nám hovorí: **Buďte mi svätí, lebo ja, Hospodin, som svätý... Ak by bol medzi vami muž alebo žena vyvolávačom mŕtvych alebo vedomcom, musia byť vydaní na smrť. Nech ich ukameňujú; za svoju krv sú sami zodpovední.***

Satan sa aj dnes snaží podobne zvíťaziť nad ľuďmi, ako zvíťazil pri našich prvých rodičoch tým, že spochybňuje vieru v Stvoriteľa. (Velký spor vekov, str. 383 – 385)

Satanov najefektívnejší spôsob, ktorým oslabuje dôveru ľudí v Boha, je snaha upriamiť ich pozornosť na silných duchovných vodcov, nie na Krista.

Keď napríklad ten, kto koná službu vyslobodzovania, povie niekomu, že je posadnutý démonom strachu, jeden zo satanových démonov sa snaží okamžite vložiť do mysle takéhoto človeka myšlienku, že ho Ježiš úplne opustil, a že Ten, do ktorého vkladal všetku svoju dôveru, nie je schopný ochrániť ho pred nadvládou duchov. Takáto myšlienka môže otriasť dôveru v Krista, čím sa naširoko otvorí cesta démonom, ktorí vojdú do mysle človeka, aby ho úplne ovládli. Toto sa stalo aj Vašej dcére.

Dovoľte, aby som Vás uistil, že Vaša dcéra nie je stratená. Posielam jej ‚program‘ uzdravenia, ktorý obsahuje sedem krokov. Dal som ho mnohým ľuďom, ktorí sa stali obeťami falošnej služby vyslobodzovania.“

PROGRAM SIEDMICH KROKOV

1. Odhodte alebo zničte všetku okultnú literatúru alebo predmety spojené s týmito praktikami. Démoni majú právo zostať so všetkými objektmi, ktoré sú nimi poškvrnené.

2. Nekomunikujte so zlými duchmi. Požiadajte Ducha Svätého o pomoc a dovoľte mu, aby konal svoju prácu. Dokonca aj Ježiš povedal, že pri vyhánaní démonov je závislý od Ducha Svätého: *Ak ja Duchom Božím vyhánam démonov, tak celkom iste prišlo k vám kráľovstvo Božie.* (Evanjelium podľa Matúša 12,28)
3. Každé ráno si čítajte správu o Kristovom ukrižovaní, ktorá sa nachádza u Matúša 27,24-54. Čítanie zaberie iba niekoľko minút, ale môže zmeniť a požehnať váš život.
4. Proste Boha o odpustenie hriechov, ktorých ste sa dopustili v myšlienkach, slovách alebo činoch.
5. Proste o pripočítanie zásluh krvi, ktorú Kristus vylial na Golgote, aby mohol Duch Svätý bojovať vaše duchovné boje.

Len opravdivá, vytrvalá, k Bohu sa upínajúca modlitba viery ... môže zaručiť pomoc Ducha Svätého v boji proti kniežatám a zlým mocnostiam, vládcom temnoty tohto sveta a mocným duchom v nebeských oblastiach. (Túžba vekov, str. 300)

6. Modlite sa k Bohu, aby obnovil vašu vieru v Kristovu zachraňujúcu a uzdravujúcu moc, aby ste mohli mať znovu neochvejnú dôveru v nášho veľkého Spasiteľa.
7. Učte sa Božie slovo naspamäť, aby ste žili víťazný, úspešný kresťanský život. Naplňte svoju myseľ citátmi z Písma, ktoré vám dodajú nádej, povzbudenie a radosť v Pánovi.

Z osobnej skúsenosti viem, ako nám môžu tieto jednotlivé kroky pomôcť uniknúť pred týraním démonmi.

V mojom liste radím pani Dohertyovej, ako sa môže ona osobne prihovárať v prospech svojej dcéry. Píšem jej, ako vy-

výšit Krista a všetku jeho slávu pred Klárou, aby dievča znovu získalo vieru v Neho.

Našou úlohou je každý deň, znovu a znovu sa odovzdávať do zachraňujúcej moci Ducha Svätého, ktorá jediná nás môže vytrhnúť z osídíel satana a jeho démonov.

Text Markovho evanjelia 9,14-29 hovorí o tom, ako Ježiš uzdravil dieťa, ktoré bolo posadnuté démonom. Najskôr napomenul démona, potom „neveriace pokolenie“, pretože len *veriacemu je všetko možné*.

Na tomto mieste zdôraznil aj dôležitosť príhovornej modlitby: *Tento druh nemožno vyhnat ničím, iba modlitbou*. (verš 29)

Potom rozkázal nečistému duchu, aby vyšiel: *Vyjdí z neho a nikdy viac nevojdi doňho!* Odpoveďou na vieru otca tohto dieťaťa bolo, že syn bol vyslobodený.

Ježiš tiež napomína démonov u Marka 1,21-28 a u Marka 8,33 napomína špeciálne satana ako pôvodcu Petrovej námietky (verš 32). Ježiš vyhánal démonov aj u Matúša 8,28-34. On má nad nimi moc a chce ľudí dostať spod ich vplyvu. Ježiš má právo napomínať démonov a sily zla.

Pán slávy, ktorý pri stvorení mohol povedať „a stalo sa“, má moc ochrániť nás od všetkých zlých duchov. Nemusíme sa báť ich moci alebo hrôzy, keď si budeme pamätať, že Ježiš nám dal svoje slovo:

Nezanechám ťa, ani ťa neopustím. (List Židom 13,5)

Pavol triumfálne vyhlásil: *Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ani to, čo je vysoko, ani to, čo je hlboko, ani*

nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi. (List Rimanom 8,38.39)

Ježiš vyhlasuje, že má schopnosť uchrániť nás pred pádom a nepoškvrnených postaviť s plesaním pred svoju slávu, jedinému Bohu, nášmu Spasiteľovi skrze Ježiša Krista, nášho Pána. (List Júdov 24.25)

Z osobnej skúsenosti viem, že Kristus, ktorý za nás preliat svoju krv na Golgote, nás nikdy nesklame.

Aby som ukázal, akú úrodu utrpenia produkujú tí, ktorí prebrali na seba zodpovednosť za prácu Ducha Svätého pri vyhánaní démonov, spomeniem skúsenosť tridsaťročnej ženy, ktorej viera v Kristovu schopnosť zachrániť bola úplne zničená. Nasledujúce citáty sú z veľmi dlhého listu.

„Môj manžel a ja,“ napísala, „sme sa pripojili k Cirkvi adventistov siedmeho dňa v jeseni roku 1987 a s radosťou sme prijali požehnanie soboty. Patriť k ľudu zachovávajúcemu Božie prikázania nás naplňovalo pokojom a môžem čestne povedať, že naša radosť v Pánovi bola dokonalá.

Napriek tomu som sa bála mnohých vecí. Bála som sa o deti, ak prišli neskoro domov zo školy a robilo mi starosti zdravie mojej matky. Niekedy som sa obávala, že môjmu manželovi sa stala nehoda, keď sa vo zvyčajnom čase nevrátil domov.

Vždy som sa cítila nepríjemne, keď som šoférovala cudzie auto. Veľmi som sa bála búrok a starosti mi robilo aj veľa ďalších vecí.

Potom som jedného dňa počula kázanie muža, ktorý konal službu vyhánania démonov a bola som prekvapená, keď som zistila, koľko ,posadnutých' kresťanov malo rovnaké obavy, aké som preží-

vala aj ja. Čím viac som počúvala, tým viac som bola presvedčená, že som tiež posadnutá.

Kazateľove slová zneli veľmi presvedčivo. Zdalo sa, že je skutočným Božím mužom, preto som si nespochybnila nič z toho, čo povedal. Hlboko ma rozrušilo, keď som si uvedomila, že Ježiš, v ktorého som vložila všetku svoju dôveru, ma nevie uchrániť pred tým, aby nečistí duchovia neovládli moje telo. Zdrvená som súhlasila, že podstúpim vyhánanie duchov ako prostriedok na to, aby som sa ich zbavila.

Trvalo to mnoho hodín a ako démoni vychádzali, kazateľ nad nimi preberal moc. Duchovia rozprávali, ako ovládali môj život – všetko priznali.

Žena vo svojom liste píše, že nakrátko sa cítila vyslobodená zo svojho strachu. Dokonca sa jej zdalo, že jej už takmer nič nerobí starosti, čo bola pre ňu neobyčajná skúsenosť. Onedlho sa však jej život naplnil takým zmätkom, že niekedy dokonca pomýšľala vziať si život. Jej myslenie i konanie boli ochromené.

„Robí mi veľké problémy dokončiť veci, ktoré začnem,“ pokračovala. „Strácajú sa mi spomienky. Na veci, ktoré som si kedysi dobre pamätala, si teraz spomínam len veľmi ťažko. Deprimuje ma to do takej miery, že uvažujem o psychiatrickej liečebni, pretože už nedokážem zvládať tlak života.

Moju myseľ neustále napádajú neviditeľné sily. Prenasledovanie a nesloboda, ktorými trpím, sa dajú ťažko predstaviť. Cítim sa, akoby sa mi Pán obrátil chrbtom a ja som úplne bezmocná. Nemám túžbu modliť sa a keď sa o to pokúsim, nikam to nevedie.

Môj manžel ma pred dvoma rokmi opustil a nemôžem ho za to viniť. Nenávidím sa. Všetky moje sny a nádeje sa stratili.“

Konštatuje, že kazatelia cirkvi adventistov jej nepomohli. Nevedia, čo robiť v jej situácii, a tak sa pri nej cítia nepohodlne a vyhýbajú sa jej. Žena uzavrela svoj dlhý list prosbou: „*Pán Morneau, potrebujem pomoc! Potrebujem nájsť pokoj.*“

Neviem, ako pomôže Boh jej, ale viem, že je mocný. Viem, že iní môžu uniknúť takémuto trápeniu tým, že sa vyhnú nebezpečenstvám služby vyhánania démonov a úplne sa spoľahnú na Božiu moc.

Záver

MÔJ DRUHÝ ŽIVOT

Hilda a ja sme sa práve chystali odísť z New Yorku do Kalifornie a ja som bol na poslednej prehliadke u môjho kardiológa. Absolvoval som sériu vyšetrení: EKG, SMA-12 a iné testy. Keď som vošiel do jeho súkromnej kancelárie, začal hovoriť o niektorých aspektoch môjho prípadu, ktoré prekvapili nielen jeho samého, ale aj jeho kolegov počas uplynulých rokov. Spomenul, ako testy, ktoré robil v roku 1985, vyvolali v ňom obavy, či vôbec budem môcť vstať z postele.

„Bolo pre mňa úžasné vidieť vás, ako chodíte bez akéhokoľvek náznaku, že s vašim srdcom nie je nič v poriadku,“ povedal. „Ste úžasný človek, Roger.“

„Hovoríte to tak, že sa cítim, akoby som vstal z mŕtvych.“

Po určitej odmlke odpovedal: „Takmer sa to stalo, Roger.“ Oprel sa o stoličku a na chvíľu sa zamyslel. „Dostali ste druhý život. Ceňte si ho a pokladajte sa za veľmi šťastného človeka.“

Na ceste domov mi prišiel na myseľ Žalm 105,1-5:

*Ďakujte Hospodinovi,
vzývajte Jeho meno!*

*Hlásajte Jeho skutky
medzi národmi!
Spievajte a hrajte Mu!
Rozprávajte o všetkých Jeho divných skutkoch!
Chváľte sa Jeho svätým menom!
Nech sa raduje srdce tých,
čo Hospodina hľadajú!
Dopytujte sa na Hospodina a na Jeho silu,
hľadajte ustavične Jeho tvár!
Spomínajte na Jeho divné skutky,
ktoré robil,
na znamenia a sudy Jeho úst.*

Aby som oslávil môjho Pána a Spasiteľa, Ježiša, chcem ešte na záver svedčiť o tom, ako ma v uplynulých rokoch udržal nažive.

V decembri 1984, keď som zomieral na jednotke intenzívnej starostlivosti v nemocnici *Greater Niagara General Hospital*, Boh vypočul moje modlitby za pacientov okolo mňa a oslávil sa. Mnohým z nich sa stav zlepšil z jedného dňa na druhý. Muž, ktorého doktori vyhlásili za mŕtveho, sa zrazu prebral, keď som za neho prosil Najvyššieho kňaza Ježiša Krista. Od jeho manželky, ktorá udržiavala kontakt s mojou manželkou Hildou, vieme, že žil ešte päť rokov v dobrom zdraví.

Keď som vtedy videl, ako Duch Svätý pracuje, a cítil som slávu Kristovej božskej majestátnosti, uvedomil som si, že môj Pán a Spasiteľ má moc nad smrťou i nad mojím životom. Poprosil som ho o život, aby som sa mohol modliť za druhých po tie dni, ktoré mi pridá, ak je to aj jeho vôľa.

Boh vypočul moju prosbu a presne o týždeň od môjho prijatia do nemocnice som z nej na vlastných nohách odchádzal. O niekoľko dní po tom, ako som prišiel domov do Endicottu

v štáte New York, objednal ma môj kardiológ do jednej z miestnych nemocníc na obširnú sériu testov. Chcel zistiť presný stav môjho srdca a určiť, aké liečenie potrebuje.

Testy odhalili, že mám kardiomyopatiu. Vírus spôsobil na mojom srdci nenapraviteľné škody. Veľká časť steny pravej srdcovej komory odumrela. Doktor oznámil mojej manželke, že lekárska veda už nemôže pre mňa nič urobiť. Mŕtva časť srdcového svalu sa rozpadne a keď srdce nebude ďalej schopné pumpovať krv, zomriem. Na doktora však čakalo veľké prekvapenie.

Každý deň som prosil nášho nebeského Otca, aby uzdravil moje zničené srdce *mocou ducha života v Kristovi Ježišovi* (List Rimanom 8,2). Naliehavo som ho prosil, aby mi dal silu urobiť všetko pre to, aby som ho mohol lepšie poznať a pochopiť *moc vzkriesenia*.

Prešli týždne, mesiace – dokonca celý rok. Napokon môj kardiológ opäť nariadil urobiť sériu testov, aby videl, čo ma drží nažive. Výsledky som sa dozvedel, až keď sme sa presťahovali do Kalifornie. Teraz chápem, prečo mi vždy hovorieval, že som chodiaci zázrak.

V apríli 1992 sme sa s Hildou presťahovali, aby sme mohli žiť v blízkosti rodiny našej dcéry v Golden State. Len čo prišli moje zdravotné záznamy, môj nový doktor ma opäť objednal na vyšetrenia.

„Máte veľké šťastie, že ste nažive,“ povedal. Vysvetlil mi, že stav môjho srdca v roku 1985 bol oveľa horší, ako mi to povedal môj vtedajší doktor. Srdce bolo zväčšené a blokovalo hlavnú tepnu na 80 percent. Ďalšia tepna bola na 85 percent uzavretá a už tento samotný fakt mohol spôsobiť smrť.

Doktor z Kalifornie navrhol novú sériu vyšetrení, okrem iných aj rádioizotopovú diagnostiku a zobrazenie srdca. Dúfal, že mu to pomôže pochopiť, prečo sa mi darí tak dobre.

Nové testy ukázali, že zablokovanie aorty sa o 50 percent zlepšilo. Prekážka v druhej aorte zmizla úplne. Mŕtva časť srdca sa nerozpadla, ale premenila sa na tvrdú hmotu. Napriek všetkému je krvný obeh v mojom organizme stále dostatočný. Doktor uznal, že som zostal nažive iba vďaka moci modlitby.

Srdce mi funguje na 45 percent normálnej kapacity, preto som nútený väčšinu času tráviť doma. Unavím sa aj pri najmenej námaha. Prirodzene, veľa času preležím. Moje obmedzenia ma však nerobia nešťastným – v skutočnosti ich vítam, pretože mi poskytujú čas, ktorý potrebujem na príhovornú modlitebnú službu. Keby mi Pán dal dokonalé zdravie, veľmi by to obmedzilo môj čas na modlitby za ľudí. Pohltili by ho prednášky a iné aktivity.

Prežívam nesmierne požehnanie. Denne dostávam listy, ktoré hovoria o tom, ako Pán požehnáva ľudí. Moc Svätého Ducha premieňa ich životy a rieši aj beznádejné situácie. Tieto listy a telefonáty prinášajú do môjho chorého srdca radosť, zrodenú v nebi. Spolu s apoštolom Pavlom si hovorím:

Preto sa budem najradšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. (2. list Korintčanom 12,9)

Dostať dlhší život v týchto posledných hodinách dejín zeme je skutočne nádherný dar. A v čase, keď Duch Svätý naliehavo vyzýva ľudí, aby sa pripravili na Kristov skorý návrat, je skutočne nádherné zotrvať v modlitebnej príhovornej službe.

Môžem len radostne zavolať: ***Sláva Bohu na výsostiach!***

OBSAH

	ÚVOD	9
Kapitola 1	ZÁPLAVA UZDRAVUJÚCEJ MILOSTI	11
Kapitola 2	NAJVÄČŠIA RADOSŤ	20
Kapitola 3	RODIČIA A POCIT VINY	30
Kapitola 4	POMOC BEZ HRANÍC	38
Kapitola 5	TRAGÉDIA ROZPADNUTÝCH DOMOVOV	46
Kapitola 6	MODLITBA AKO SLUŽBA	57
Kapitola 7	ZÁCHRANA Z MOCI ZLÝCH DUCHOV	64
Kapitola 8	VEEKOLEPÝ OBJAV	74
Kapitola 9	NEPODMIENENÁ LÁSKA	83
Kapitola 10	VAŠE MYŠLIENKY – SÚ SKUTOČNE VAŠE?	91
Kapitola 11	SEDEM KROKOV K UZDRAVENIU	98
	MÔJ DRUHÝ ŽIVOT	107

Roger J. Morneau

Ďalšie neuveriteľné vypočutia modlitieb

Skutočné príbehy o Božej moci, ktorá mení ľudské životy

Preklad Lea a Miroslav Danihelovci

Redakčná úprava Darina Matisová, Filip Soós

Technická redakcia Miroslav Priehradný

Vydal Advent-Orion s.r.o.

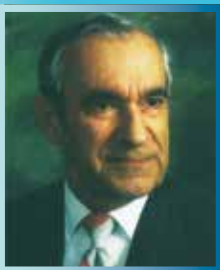
Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

www.adventorion.sk

Prvé vydanie 2005

Tlač alfaPRINT, Martin

ISBN 80-8071-058-9

Odkedy vyšla moja prvá kniha „Neuveriteľné vypočítia modlitieb“, dostal som stovky listov a telefonátov od ľudí, ktorí sa chceli podeliť o to, ako Boh prostredníctvom príhovorných modlitieb požehnal ich životy, keď ich sami začali praktizovať. Bol to Duch Svätý, ktorý prinášal zmenu, uzdravoval zúfalcov a dal nádej beznádejným...

Odmietam tvrdenie, že je nemožné, aby každý človek komunikoval s Bohom v modlitbe. Boh miluje každého jednotlivca. Môžeme sa odvolávať na drahocenné zásluhy Kristovej krvi preliatej za nás na Golgote. Keď uveríme, že Božia moc môže prinavrátiť aj ľudí, ktorí od neho odišli, uvidíme mnohé zázraky záchrany tých, za ktorých sa modlíme.

Roger J. Morneau

